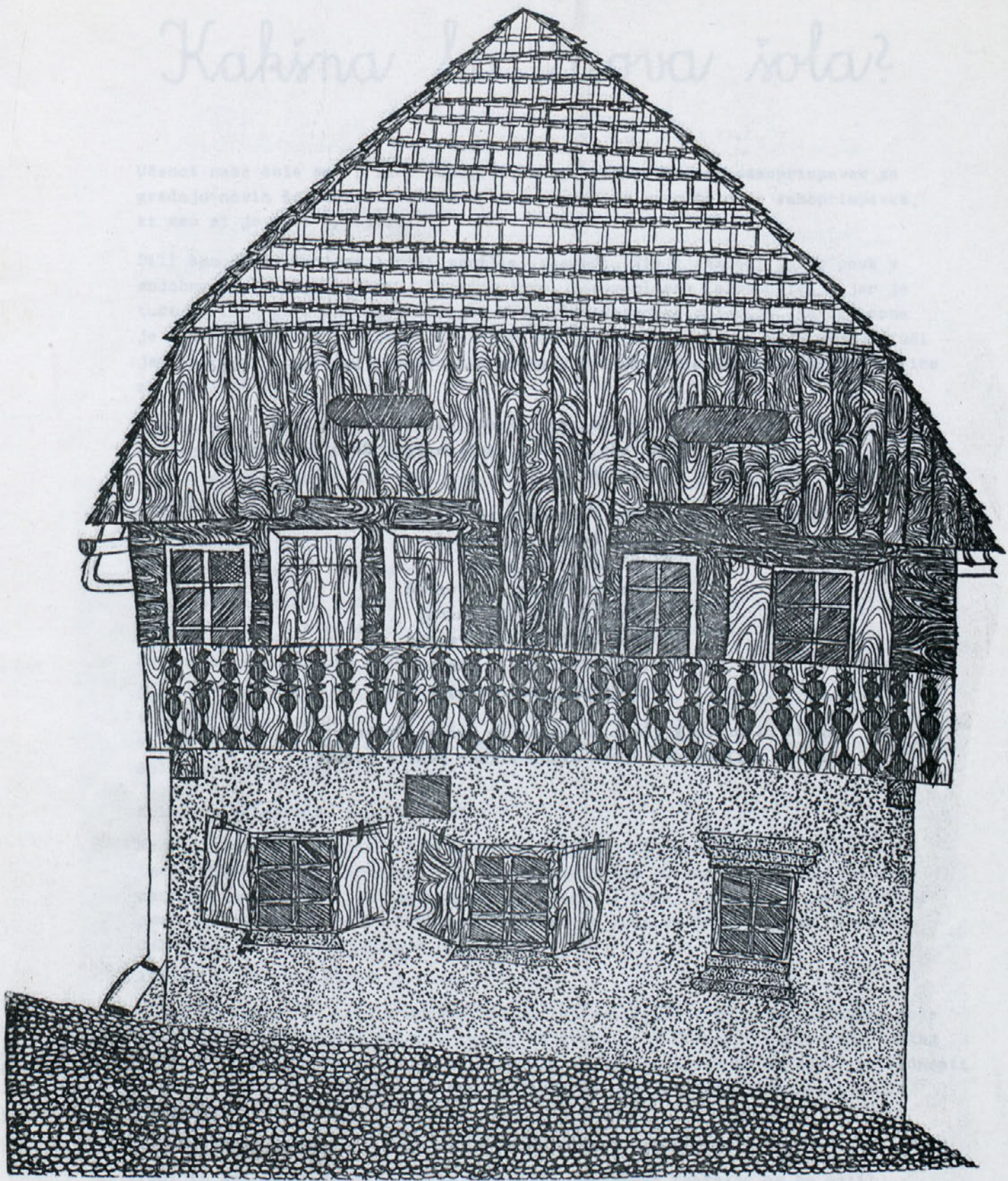

Kahina kahina sola?

STAZALE

127W/72

STEZICE so glasilo učencev osnovne šole heroja Bračiča v Trziču.

Uredniški odbor: Breda Lakner, Vlasta Cizelj, Ivica Perko,
Andreja Demšar, Rudi Berlot, Rado Veselinovič,
Jure Frenko

Likovne priloge: Mišena Fornasarič, 4. razred
Primož Legat, 4. razred
Bojan Livk, 5. razred
Franc Hribernik, 5. razred
Nevenka Štalec, 1. razred
Tonček Ribnikar, 2. razred
Nevenka Štalec, 1. razred
Uroš Dornik, 1. razred

Odgovorni urednik glasila Stezic je Zvonka Pretnar
Likovne priloge je izbral akad. slikar Kamilo Legatt

Kakšna bo nova šola?

Učenci naše šole smo pridno pomagali, da je referendum za samoprispevek za gradnjo novih šol uspel. V Križah so že zgradili novo šolo iz samoprispevka, ki smo si jo tudi ogledali.

Bili smo navdušeni nad lepimi svetlimi razredi. Višji razredi imajo pouk v sodobno urejenih kabinetih. Izredno lepo je opremljena telovadnica, kjer je tudi igrišče za rezne igre z žogo. Nad telovadnico je galerija. Pevska soba je s posebnimi vrati ločena od večnamenskega prostora. V tem prostoru je tudi jedilnica. Kuhinja je zelo moderno opremljena. Všeč nam je bila tudi delavnica za tehnični pouk.

V primerjavi z novo šolo v Križah, se nam je zdela naša še bolj stara in dotrajana. Ker bodo prihodnje leto začeli graditi šolo v Bistrici, smo vprašali tovariša Viktorja Kralja, predsednika odbora za gradnjo šol, kakšna bo nova šola:

Ali lahko poveste, kje bo nova šola stala?

Nova šola bo stala med avto-cesto, lokalno cesto v Bistrici in cesto, ki veže Bistrico z avtocesto, na polju, ki je danes "Česново".

Kakšen bo izgled nove šole?

Šola bo grajena po istem načrtu, kakor šola v Križah. Nekoliko drugačen videz bo verjetno zaradi prilagoditve terenu. Šola bo imela tudi nova igrišča, ki pa so jih v Križah že imeli. Da ne bo bližina cest motila učencev, bo okolica šole zasajena z drevjem.

Koliko prostorov bo v novi šoli?

Ker bo nova šola v Bistrici grajena po istem načrtu kakor šola v Križah, bo imela enako število prostorov. Nova šola bo imela 19 prostorov, od tega 4 za razredni pouk, učilnico za likovni in glasbeni pouk, 12 učilnic za kabinetni pouk, telovadnico, ki bo nekoliko večja in bo tudi za druge namene, tehnično delavnico in še nekaj drugih prostorov.

Ali bo imela šola plavalni bazen?

Kljub koristnosti, tako z zdravstvenega kot s telesno-vzgojnega stališča, šola ne bo imela plavalnega bazena, zaradi investicij in dragega vzdrževanja. Poleg šole pa bo mogoče zgraditi še kakršenkoli objekt in bo le-ta mogoče v prihodnosti tudi zgrajen. Pri zgradnji pa naj bi finančno pomagale družbene ustanove in podjetja.

Ali mislite, da pouka v šoli ne bo motil promet in bližina ceste?

Tudi to smo dobro premislili in ugotovili, da pouka vsekakor ne bo motil promet, saj bomo zasadili okrog šole zelenice ter postavili med cesto in šolo igrišča. Pouka ne bo motila cesta tudi zato, ker je šola od ceste odmaknjena a nekaj petdeset metrov.

Kaj bo potem v sedanji šoli, ko se bo preselila v Bistrico?

Ko se bo šola odselila v Bistrico, bo v sedanjih prostorih šole heroja Bračiča

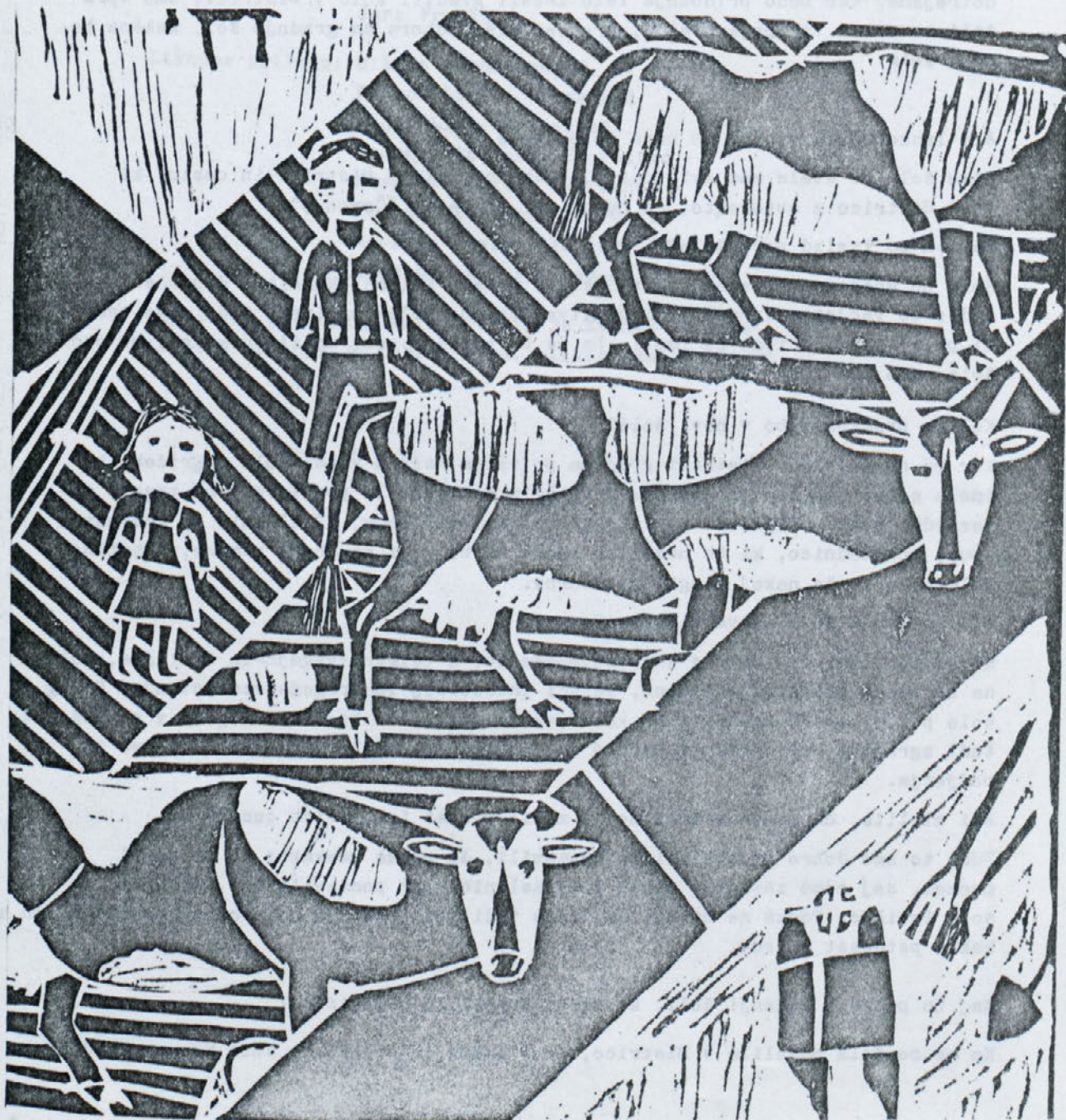
Šola na novo zgrajena

delovala posebna šola ter glasbena šola, sicer pa bo to pomožni objekt šole heroja Grajzerja. Prostor bo treba še malo popraviti in tudi opremiti, kajti sedanji so že začutili "zob časa".

Tovariš ravnatelj nove kriške šole nam je ob obisku razkazal šolo in nam razkril nekaj pomanjkljivosti. Ker ste rekli, da bo šola v Bistrici zgrajena po istem načrtu kot kriška šola, me zanima, če boste pomanjkljivosti skušali odpraviti?

Pomanjkljivosti nastanejo pri vsaki novi gradnji, zato tudi kriška šola ni brez njih. Seveda bomo pri bistriški šoli pomanjkljivosti skušali odpraviti, vendar pa šola ne sme biti slabša od kriške.

Uredniški odbor Stezic

Ali je vojna potrebna

Koliko grozot prinaša vojna! Ali ima to kak smisel? Že beseda sama se mi gnusi.

Odkar obstaja človek, toliko časa obstaja tudi vojna. Nekdaj, ko so se bojevali vojaki še na bojnih poljih, je bilo veliko manj grozot. Sedaj pa vojna ne prizane nikomur. Kar povrnimo se za osemindvajset let nazaj, pa bomo priča krvavim pokolom civilistov, nedolžnih ljudi, ki so jih streljali kot talce. Nekateri ljudi pa so mučili do smrti. Sedaj pa Vietnam. Tam se dogajajo vse grozote, kar si jih morete zamisliti.

Vsi si prizadevamo živeti v miru. Zdaj pa se zamislimo nad številkami: od takrat, ko so ljudje začeli šteti leta, pa do danes, je bilo manj kot 300 let miru, 1 600 let pa so razna ljudstva trpela v boju s sovražniki. Samo v 20. stoletju je padlo v vojnah na milijone ljudi. Zakaj ne bi poskusili prekiniti te tradicije nesmiselnih vojn. Zaradi njih trpijo mnogi nedolžni ljudje, med njimi na tisoče, na stotisoče otrok in prav toliko starčkov in žena. Koliko milijard dolarjev gre v vojne namene. Zakaj ne bi ta denar dali deželan v razvoju, kjer mnogi ljudje trpijo lakoto in pomanjkanje. Ali mora biti vojna res nujno zlo človeštva?

In na koncu se ponuja odgovor na vprašanje, zadano v naslovu: ne in to dvakrat ne.

Jure Franko, 6.a

Zlomljena klasje

V gozdi, pod orjaškim hrestom, stoji majhen grob. Nihče se ne zmeni zanj, le sključena starka prihaja tja. Ko odstrani listje z gomile, prižge svečo. V očeh se ji naberejo solze. Spomni se na sina, ki je z ljubeznijo do domovine odšel v partizane. Odšel je s smehom na obrazu, ker se je zavedal, da mora braniti domovino, materin jezik in svojo čast. Materi je govoril, da se bo vrnil in da bo vse v najlepšem redu. Toda ona je trepetala zanj, kajti bil je še otrok. Trepetala je štiri dolga leta, dokler ni zadonela med ulicami pesem o enotnosti, o svobodi. Takrat je pred vrati čakala, toda on se ni vrnil. Ostala je sama med štirimi stenami. Ostala je sama med štirimi stenami. Od njega ji je ostala le njegova slika na steni, ob kateri je prejojkala cele dneve in noči. Nek večer je prišel k nji mož, ki ji je povedal o sinovi smrti ter o grobu v gozdu. Od takrat hodi starka vsak teden na sinov grob, pa naj bo dež ali sneg. Tam prižge svečo in se na tihem pogovarja s sinom. Takrat jo spreleti topla slutnja, ko vidi, da ni popolnoma sama. V nji sin še vedno živi in bo živel večno.

Tomaž Pirih, 8.b

Bilo je spomladi. Razcvetel je že prvi teloh. Ponekod je ležal še sneg. Nekega popoldneva so pridrveli v vas nemški avtomobili. Nmec je vprašal očeta, če kaj ve, kje se nahajajo banditi. Odgovoril mu je, da ne ve. Ko mu je to odgovoril, je Nmec očeta brcnil in porinil na tla. Očeta je toliko časa mučil, da mu je moral povedati. Toda oče mu ni govoril resnice. Nemci so šli v gozd, da bi iskali partizane. Otroci so nemškimi avtomobilom spustili gume. Na avto pa so napisali SMRT FAŠIZMU - SVOBODA NARODU. Ko so prišli iz gozda, so se odpravili v Begunje. Pripeljali so se v Slatno, tam so jih napadli partizani. Vsi so bili mrtvi, samo eden je bil v roko ranjen. Nmec se je splazil do grmovja. Nekaj časa je bil v grmovju, nato pa pobegnil v Begunje. Tam je povedal, da so banditi napadli štiri avtomobile. Nemci so se zmenili, da bo drugi dan hajka. V Slatno je drugi dan prišlo pet kamionov. Celo vas so zasedli. Našli so bunker. V bunkerju je bilo pet partizanov. To so bili partizani Kokrškega odreda. Med partizani je bil stric Andrej. Vsi partizani so imeli mitraljeze. Nemci so streljali toliko časa, kolikor so mogli. Neki Italijan je izza pasa potegnil italijansko ročno bombo. Udaril jo je na skalo in vrgel v bunker. Vseh pet je bilo mrtvih. Vsi so preliči kri za svobodo.

Darke Veternik, 6.a

Ma

Bilo je v torek zvečer. Oče je prišel utrujen domov. Otroci smo sedeli okoli lesene mize in čakali na večerjo. Iz ognjišča je prihajal prijeten vonj.

Mati je vzela skledo z ognjišča in jo postavila na mizo. Z lesenimi žlicami smo zajemali iz sklede. Po večerji smo odšli spat. Oče in mati sta se še nekaj časa pogovarjala in potem odšla v sobo. Noč je hitro minila. Jutro je bilo jasno in lepo. Prva je vstala mati, kmalu za njo pa še oče. Za njima smo se prebudili še ostali. Ko smo zajtrkovali, je nekdo potrkal na vrata. Mati je šla odpret. Bil je poštar. Prinesel je pismo in ga izročil materi. Bilo je naslovljeno na očeta. Dala ga je očetu, češ, naj ga prebere. Pisal je sin iz tujine. V pismu je vse lepo pozdravil. Mati ni bila omenjena. Ko je oče bral dalje, se je umaknila. Bratec je takoj opazil. Odhitel je k njej. Na zgubanem obrazu je opazil solze. Počasi so drsele po licu navzdol. Mati se je spustila v jok in objela sinčka. Ko je oče nehal brati pismo, ga je zganil in dal nazaj v kuverto. Materi je bilo hudo, ker je sin ni niti pozdravil. Oče jo je skušal pomiriti, toda vse je bilo zaman.

Mati je to veliko, tiho boleost težko prenesla v svojem srcu.

Nuša Križaj, 7.a

PIONIRJI SO POMAGALI PARTIZANOM. BILI SO ZELO POGUMNI. PARTIZANOM SO NOSILI POŠTO IN HRANO. V GOZDU SO NABIRALI ZA PARTIZANE GOZDNE SADEŽE. JAZ JIH IMAM VSE ZELO RADA.

SMOLEJ MARTA

1. B. RAZRED.

Srečal sem jo na cesti. Že od daleč sem jo ogledoval. Imela je lepe, dolge, črne lase. Bolj se mi je približevala, bolj sem jo ogledoval. Po videzu je bila prijazna. Usta so bila nasmejana, kazala je vrsto lepih, belih zob. Dolg, črn plašč je bil narejen po najnovejši modi. Vedno bolj se mi je približevala. Vedel sem, da je na zunanost prijazna, vedel pa nisem, kaj čuti v sebi. Ko sva si stala skoraj naproti, jo je naenkrat zalila rdečica. Nisem vedel, zakaj. Postalo me je sram, zato sem pogledal stran, a le za hip. Ko je šla mimo mene, sem se za hip ozrl za njo. Ko pa sva bila že precej narazen, sem glavo zopet vzravnaval in jo ubral po cesti naprej. Nisem mogel odvrniti misli od nje. A samo še enkrat se mi je pokazal v mislih njen obraz. Potem mi je odšla iz spomina kot katerikoli človek, ki sem ga občudoval, ne samo z očmi, ampak tudi z dušo, ki je bila v meni.

Jože Žnidarič, 7.a

Obetal se je vroč poletni dan. Ker je bila ura šele osem zjutraj, je bilo še prijetno hladno. Veselila sem se že prijetnih trenutkov, ki naj bi jih popoldne preživela na kopališču in zato sem hitela s pospravljanjem stanovanja.

Med svojim delom sem bila globoko zatopljena v misli. Iz teh misli me je kar nenkrat predramil hišni zvonec. Bila sem presenečena, kajti ob tem času nisem nikogar pričakovala. Stopila sem k vratom, nekoliko postala in odklenila. Pred mano se je razkošatilo široko, pisano krilo, ki ga je delno zakrival kričeče rdeč predpasnik. Ko sem pogled dvignila, sem opazila zadrego temnopoltega obraza. "Oprostite, prosim!" sta bili besedi, kateri je s težavo izgovorila čudna žena. Temne, velike oči so se uprle vame, moje prestrašene oči pa vanjo. "Oprostite, ker se tako čudno vedem, ampak zelo ste me presenetili. Želite?" sem komaj spravila iz sebe. Povedala mi je kratko zgodbo o sebi in o tem, kako jim je pogorela hiša, kar jo je prisililo, da se je s sinom podala v svet, prosit miloščino. Glas se ji je tresel, ko je pripovedovala tragično zgodbo. Ko je končala, se je oglasil sin: "Mama, lačen sem! Danes vendar še nisva zajtrkovala!" Ubogi otrok še ni vedel za svojo in materino usodo, saj mati ni mogla najti službe. Dejala sem jima, naj nekoliko počakata in stopila v kuhinjo. V culo sem zavezala nekaj hrane, potem pa priložila še nekaj obleke. Žena se mi je zahvalila. Ko sta odšla, je sklonila glavo. Vedela sem, kaj ji leži na srcu in vesela sem bila, da sem ji lahko vsaj nekoliko pomagala pri njenem težkem življenju.

Tistega dne nisem šla na kopališče. Mislila sem na ženo in si želela, da bi jo še kdaj srečala, kajti zanimalo me je, kako se bo prebijala skozi življenje.

Vlasta Cizel, 7.a

Danes sem se odločila, da obiščem staro ženico, ki sem jo nekoč srečala v parku. Povabila me je, naj jo pridem obiskat.

Stanovala je izven mesta v neki visoki stavbi, na podstrešju. Vzpenjala sem se po strmih in ozkih stopnicah. Ko sem prišla do vrat, sem narahlo potrkala. Iz sobe se je slišal tih glas: "Naprej!" Odprla sem vrata in jo lepo pozdravila. Stopila sem k njej in jo pobožala po rami. Zrla je vame. Sedla sem na majhen stol in jo opazovala. Oblečena je bila v temno krilo do tal in bluzo. Na glavi je imela nuto, ki je zakrivala del obraza. Lase je imela že čisto sive in spletene v kito. Na čelu in licih je imela globoke gube. Roke so ji bile utrujene od dela. Opazila sem, kako se ji tresejo. Bila je dobra, hvaležna in potrpežljiva. Svoje otroke je morala imeti zelo rada. Tudi mene je vzljubila. Iz košerice, ki sem jo imela pri sebi, sem vzela pogačo. Postavila sem jo na majhno, leseno mizico. Darila je bila vesela. Zahvaljevala se mi je od srca. Ni vedela, kaj bi mi dala. Šla je k postelji in vzela iz žimnice majhno škatlico. Ko je prišla do mene, mi jo je stisnila v roko in dejala: "Na, to imej za spomin." Zahvalila sem si ji. Potem sem vstala, se poslovila in odšla.

Ko sem se vračala, sem vso pot premišljevala o tej stari ženici. V sebi sem čutila, da sem izpolnila neko veliko dolžnost.

Nuša Križaj, 7.a

Večer... Tak kot je mnogo večerov v našem pustem mestu.

Stojim med vrati naše velike sive hiše. Vse se mi zdi pusto in sivo, še tisti ljudje, ki se v tem mrazu sprehajajo po mestu, se mi zde sivi in tudi jaz sem siva. Opazujem ljudi in ne vem, ali naj stopim čez prag. Naposled se odločim. Roke tiščim globoko v žepe in se skoraj zaletim v majhno stanko, ki stoji pred veliko izložbo s plašči. Obstojim nekoliko stran od nje in jo opazujem.

Stala je in zrla v tople plaščice. Roke je imela zavite v jopico, v katero je bila odeta. Krilo ji je segalo do kolen in je bile že na več krajih zakrpano. Čevlje je imela obute le zato, da ni bila popolnoma bosa, a vseeno se je na njen obraz priplazil rahel nasmeh. Prav gotovo jo je zeblo, toda pogled na lepe in zelo drage plaščice jo je ogrel. Ta ženska je beračila in si z denarjem, ki ga je dobila, ni mogla kupiti niti dovolj kruha, kaj šele toplo obleko ali plašč. Hotela sem ji dati denar, ki sem ga imela v žepu, toda medtem časom se je hitro in neopazno odmaknila od mene.

Obrnila sem se in stekla. Nič več nisem hotela misliti nanjo. Zadihana sem prišla do vrat naše hiše, jih odpahnila in se zaprla v svojo sobo. In ko sem zaspala, se mi je v sanjah prikazala stara žena, bila je oblečena v topli plašč in z obraza ji je seval rahel nasmeh.

Fani Švab, 7.a

Šel sem na izlet v Split. Avtobus je ustavil v centru mesta. Kmalu sem prišel do obale. Velike ladje so mesto napravile mnogo zanimivejše.

Z avtobusom sem šel na Marjana, kjer je živalski vrt. Na tem hribu je bilo veliko ljudi. Na pragu pred vhodom v živalski vrt sem zagledal starčka. Sedel je sključen in v roki držal star klobuk. Na obrazu je imel veliko gub. Zaradi vročine mu je po zgubanem čelu teknel znoj. Močno sonce mu je kožo čisto izsušilo. Lasje so mu bili že posiveli in zato je zgledal zelo star. Ljudje so mu v klobuk metali kovance. Tudi od mene je dobil kovanec za dva nova dinarja. Rekl mi je: "Bog ti naj povrne dobroto." Vso pot, ko sem si ogledoval živali, mi je prihajal pred oči. Nobena

Žival mi ni mogla odvrniti misli od zgubanega dalmatinskega starčka, ki je verjetno ostal brez sorodnikov in je moral beračiti, da se je lahko preživel.

Ko sem prišel nazaj domov, se mi je še bolj zasmilil in vesel sem bil, da sem mu pomagal.

Zdravko Križaj,

Ljudje moje ulice

Deževno popoldne. Pred vrati vratarnice se nabira vedno več ljudi. Dežne kaplje se ujemaajo na licih izčrpanih delavcev, ki čakajo, da se odpro železna vrata pred vratarnico. Vsak hrepeni, da se po osmih urah loči od brnečih strojev, prahu in da zopet zaduha svež mestni zrak. Končno se vrata odpro. Obraz delavcev spremeni svoj videz. Izčrpani obrazi se spremenijo v vedre. Vsak pospeši korak, da se čim prej oddalji od tovarne. Cilj vsakega je dom. Cesta se spremeni v mravljišče. Trgovine se kmalu napolnijo. Na križišču nastane zmeda, avtomobili trobijo vsehprek. Pred avtobusno postajo nastane gneča. Ljudje se prestopajo sem ter tja, kajti še vedno dežuje. Ko odpeljejo avtobusi, se ceste zopet spraznijo. Vse je spet tiho, le dežne kaplje šelestijo med listjem, ki ga pozibava rahel vetrič.

Tomaž Pirih, 8. b

Čeprav nimam daleč do šole, vidim vsak dan pismonoša, kako hiti od hiše do hiše in raznaša časopis in pošto. Njegova torbaja včasih tako težka, da jo komaj nosi. Pot, ki jo prehodi vsak dan, je dolga in naporna. Pismonoša iz naše ulice je že bolj priletan, sivih las in trudnih nog. Ko ga včasih opazujem, vidim, kako težko nosi svojo torbo. Najrajši bi stopil k njemu in mu pomagal raznašati. Rad bi ga vprašal, kako je zadovoljen s svojim poklicem.

Nisem ga hotel motiti. Vedel sem, da se mu zelo mudi. Morda je nesel kam kako žalostno ali veselo novico. Kdo ve? Če bo prinesel veselo novico, bo srečen, ko bo videl vesele obraze. Če pa bo prinesel žalostno novico, njemu tudi ne bo lahko, saj je on tisti prvi, ki je družini ustvaril žalostne ure tistega dne.

Tako je postal pismonoša moj vsakdanji spremljevalec na kratki poti od doma do šole. Pred šolo se tiho poslovim od njega, saj vem, da ga bom drugi dan ponovno srečal.

Dušan Ropret, 8. b

Lep jesenski dan. Rahel vetrič se poigrava z odpadajočim listjem. Sedim na klopci in premišljujem. Premišljujem o ljudeh, ki jih srečavam, o ljudeh, ki jih vidim vsak dan. Rada jih opazujem, kako hitijo, se jezijo, smehljajo. Tako različni so si.

Veter se igra z mojimi lasmi, mraz je in tesneje se zavijem v plašč.

Da, ljudje so si tako različni. Opazim gručo delavcev, ki se vračajo z dela. Nekateri so zamišljeni, drugi nasmejani, tretji spet utrujeni, z nagubanimi čeli. Vsem se tako muči, vsi hitijo domov. Izza ovinka pripelje avtobus, iz njega se zapodijo šolarji. Tudi te vidim vsak dan. Oblečeni so v tople plašče, smehljajo se in v rokah držijo šolske torbe. Vse postane veselo in trg se spremeni v pravo igrišče. Otroci se prerivajo, odrasli se jezijo nad mladino, zmajejo z glavami ter karajo melopridneže. Toda to ne traja dolgo. Počasi se trg sprezní in vse postane sivo in pusto.

Zazebe me. Ovratnik plašča si zavijam, vstanem in se s počasnimi koraki odpravim proti domu.

Pogledam na cesto. Tri stare ženice z velikimi cekarji zavijejo proti cerkvi. Oblečene so v črne, dolge obleke, vse imajo žalostne in otrožne obraze. Ljudje hitijo mimo, malokdo jih pozdravi in odhiti naprej. Nihče ne ve za bolečino teh stark, nihče se ne zmeni zanje. Da, ljudje se srečujemo, pozdravimo; ne vem pa, če se poznamo. To se ponavlja vsak dan. Vem, kako bo oblečen ta ali oni, vem kakšen bo izraz na njegovem obrazu, kakšna drža, a to je zunanost. Kaj pa skriva ta drža, obleka, hoja - tega ne vem.

Jana Miklič, S.b

Z velikim črnim dežnikom stopam proti avtobusni postaji. Moji koraki trdo odmevajo v trdi dan. Na postaji je zbranih že nekaj vaških otročaje. Glasno se prerekajo, kdo ima lepši dežnik. Izza ovinka se prikaže avtobus. "Končno!" si rečem. Vrata se odpro in ljudje se usujejo ven. Prvi je velik, močan moški. V rokah drži staro zamazano torbo. Na glavi mu čepi velik klobuk. Njegov obraz je resen. Odide naprej proti domu. Druga izstopi neka gospa. Ona je vedno lepo oblečena. Spoznam jo po elegantnem klobučku, ki ga nosi. Njen obraz je resen, zaskrbljen. Potem izstopi mlado dekle. Njene obleke so vedno lepe po najnovejši modi. Spoznam jo po frizuri. Barva njenih las, ti že od daleč pada v oči. Vesela je. Živahne oči ji švigajo na vse strani. Za njo pride gospa srednjih let. Spoznam jo po živo rdeči torbici. Njena obleka ni moderna, vendar čista. Čevlji, ki jih nosi, že dolgi niso moderni. Obraz ji je žalosten. Le čemu je tako otožna? Stopa zadnja, s sklonjeno glavo. Ostala sem sama z velikim dežnikom in čakala na očeta, ki morda pride kasneje. In spet bom videla obraze delavcev, ki se po težkem delu vračajo domov, veseli in razposajene ter žalostni in otožni.

Zdenka Valjavec, S.b

Sivo jutro je mirno ležalo nad našim mestom. Redki ljudje so tiho hiteli po cesti in izginjali neznano kam. Stari, cerkveni zvon je počasi odbijal sedmo uro zjutraj.

Nenadoma se je izza ovinka prikazala množica ljudi. Nekaterim se vedno strahensko muči. Nekateri pa hodijo počasi in se leno ozirajo okoli sebe. Med njimi je tudi majhna starka, ki vedno prenaša težak tovor. Njene oči so vedno žalostne, brez leska, ko da ne poznajo sreče in veselja. Med njimi so tudi mladi, ko so vedno polni smeha in veselja. Včasih setepejo, kregajo in počenjajo vse mogoče stvari. Nekateri imajo vedno lepo zlikane hlače, drugi pa

so nekoliko slabše oblečeni. Na koncu te množice je vedno lepa mlada dama, ki s poudarnimi koraki hiti dalje. Njena drža je pokončna, njene lepe oči zakrivajo velika očala, ki jih ima neprestano na očeh.

Ljudje so se počasi razkropili na vse strani. Nekateri moške so odhiteli dalje, drugi v zdravstveni dom, otroci so odhiteli v šolo, mlada dama pa vedno odide v visoko, sivo hišo.

S temi ljudmi se srečam vsak dan, toda ne vem, če se poznamo.

Sivo jutro je polagoma zapustilo mesto. Iz za griča so se pokazali prvi sončni žarki, ki so le deloma obsijali mesto.

Romana Štefe, 8.b

Sprehajam se. Počasi hodim po sivi cesti in dežne kaplje mi kdaj pa kdaj zdrsijo po obrazu.

Skozi redko meglo, ki se je dvigala nad cesto, sem zagledala drobno, suhljato postavbo neke ženske. Vsak dan jo srečam ob istem času, pa naj dežuje, sneži ali pa sije sonce. Njen obraz je otožen. Toda poteze kažejo, da je bila zelo lepa, ko je bila mlada. Oči ji begajo neznano v daljavo. Otožno gleda v svet in nikogar ni, da bi ji pomagal. Ne vem, kakšno obleko je imela na sebi, videla sem samo otožen in s skrbjo prelit obraz. Zopet sem sama. Hodim naprej, dež je prenehal. Oblaki nad mestom so se zganili in odpotovali naprej. Tedaj pa je moja pozornost pritegnil mož srednjih let. Ovratnik je imel visoko privihan in njegove ostre poteze obraza so kazale, da je mož skrben, da veliko dela. Rokava plašča sta bila oguljena, rokavica je bila na koncu kazalca strgana. Njegovi čevlji so bili čisti in na njih so stale prozorne kaplje dežja. Oči je imel uprte v izložbo. Dvakrat je bil že stopil pred vrata trgovine, toda nikoli ni vstopil. Odšla sem naprej. Zopet je začelo deževati in odprla sem dežnik.

Kaplje so padale na dežnik in vedno bolj me je zeblo. Teh ljudi, ki sem jih vsak dan srečala, ne poznam. Ne poznam njih usode. To so ljudje brez posebnih lastnosti. Ne poznam njih imen, poznam smo njihov obraz.

Ferida Kovačević, 8.a

Jesensko jutro je. Meglice se vlečejo iz kota v kot. Vse je še mirno, vse še spi, le na cesti se pojavimo šolarji. Nekateri so si oblekli tople plašče, drugi so se pokrili s kapami. Moja pot v šolo teče mimo pisanih gozdov, ki že izgubljajo jesensko ogrinjalo. Vse se že pripravlja na belo zimo, ki nam bo prinesla kupe snega.

Ko tako hitim mimo bistre reke, nad katero se vzdiguje bela tančica megle in mimo gozdov v šolo, srečam marsikoga, ki prav tako hiti po opravkih. Vendar srečam bolj malo ljudi, ker je še jutro. Vedno pa srečam iste ljudi. Tako je tudi tokrat. Za bližnjim ovinkom se je že prikazala glava pismonoše. Na njej se vidi skrb za delo, ki ga vestno opravlja. Čez hrbet ima obešeno težko torbo s časopisom. Ko opazim to torbo, mi je kot vzgled, kajti vem, da jaz ne bi mogel vsak dan nositi te težke torbe, saj je še šolska presneto težka. Brez besed je odhitel mimo mene in na prehodu za pešce že stopa druga znana oseba. To je pridna gospodinja, ki vsako jutro kupuje v mestu. Ko grem v šolo, jo vedno srečam s polno košaro. Najbrž se je tudi ona privadila name, zato sva se glasno pozdravila in odhitela vsak svojo pot. Po poti v šolo sem premišljeval

o tej gospodinji. Začudil sem se, čemu vsak dan kupuje v mestu. Ali se je sprla z bližnjo trgovko? Ta misel mi je rojila po glavi vse dotlej, dokler nisem zagledala nekega neznanega človeka. Hitel sem po pločniku. Ko se mi je približal, sem mu celo opazil gube, ki so pomenile neko skrb. Mislil sem si, da je zamudil delo ali pa si je zlomil roko, ki jo je tako skrival pod suknjičem. Kmalu sem nanj opustil misli, ker sem bil že pred šolo, kjer se je gnetlo veliko otrok. Vstopil sem vanjo in že sem sedel na stolu pred klopjo.

Rado Veselinovič, 8.a

Naša ulica je majhna. Na levi in na desni strani ulice tečeta dva potoka, zato je tudi ozka. Po sredini je speljana cesta, ob nji pa so strnjene majhna hiše, z majhnimi vrtički. Kjer se ulica odcepi od glavne ceste, stoji trnadstropna hiša. Kadar grem mimo, skoraj vedno sedi na balkonu stara ženica. Oblečena je preprosto. Njene drobne oči opazujejo vrvež na cesti. Večkrat se kaka ženica odpravi k nji, da se kaj pomenita. Njen mož se v glavnem posveča vrtu in drvarnici. Skoraj vedno stoji pred drvarnico, kjer žaga drva in popravlja razne stvari. Kadar stopam mimo gasilskega doma, skoraj vedno priletel možki čisti in popravlja gasilske avtomobile. Skoraj ves prosti čas posveti temu poslu, zato ga ne vidim nikjer drugje. Njegovo ženo vidim največkrat, kadar obeša perilo ali kadar poseda na klopi pred hišo, ki stoji nasproti gasilskemu domu. Tu se zbere družčina upokojenih ljudi, ki imajo mnogo povedati o vsakemu mimoidečemu in tako presedijo tudi cele popoldneve. Hišo naprej stanujeta dve stari ženici, ki imata poleg vrta tudi velik sadovnjak in kljub starosti opravljata težka dela. Ti dve večkrat posedata v sadovnjaku na klopci. Imata le eno slabo lastnost. Kadar sadje dozori in, česa ne moreta sami obrati, raje vidita, da zgnije, kot pa, da bi ga pobrali otroci. V hiši nasproti stanuje več strank. Po večini so mlade stranke, ki jih ni veliko doma, v pritičju pa stanujeta dva upokojenca, ki vedno zahajata na svoj stalni prostor pred hišo. Zelo rada se pogovarjata in rada vidita, da se kateri mimoideči ustavi pred njihovo hišo in se pomeni z njima. Naprej sta samo še dve hiši, v katerih stanujejo v glavnem delavci, ki jih zjutraj ni doma, popoldne pa se posvetijo družini. Tu se tudi ulica konča. Taka je moja ulica in tako so ljudje v njej.

Tomaž Pirih, 8.b

Hodim po cesti. Srečavam že znane obraze. Opazujem jih. Zasledujem njih delo. Naenkrat zagledam deklico, ki se kot vedno, igra na stopnišču pred hišo. Skoraj vedno je sama, brez pravega varstva, a vseeno je pridna in vedno nasmejana. Prenaša svoje punčke in medveke in se veseli, da še ne hodi v šolo kakor njena sestra. Njen oče je ravnokar zapustil hišo in odšel brez prijazne besede za hčerko. Mati je bila na delu, ona pa je čakala deklice, ki s morajo vsak čas vrniti iz šole in skupaj se bodo igrali, kakor se igrajo dan za dnem, brez vsakršne spremembe. Premišljujem: "Ali ji ni mogoče dolgčas?" "Ne," se mi sili odgovor še v istem trenutku. A že pozabim na deklico, ker se moj pogled ustavi na stari ženici, ki skrbno ureja svoj vrt. Sama je. Nikogar nima, ki bi jo kdaj prišel pogledat, spregovorit z njo. Edina uteha ji je vrtiček, ki je najskrbneje urejen v vsej ulici. Kleči na tleh in s tresočimi, žilavimi rokami urejuje cvetice, odstranjuje plevel, pri tem pa se smehlja, čeprav ji oči ne izražajo veselja. Star, naguban obraz se ji narahlo trese, sive lase ji pokriva topla črna ruta. Oblečena je v črno obleko in predpasnik z belimi

pikami. Ob vrtni ograji jo čaka palica, s katero si vedno pomaga pri hoji. Daleč od svoje hiše ne gre mnogokrat. "Ali res ta ženica nima nikogar na svetu?" se sprašujem. "Oh, kako naj vem?" Ne znam si odgovoriti. Sedaj se njene majhne oči, skrite med gubami in gubicami obraza, uprejo na sosednje dvorišče. Tudi mene zmoti jok otroka. Starejša žena je pograbila svojega vnuka za roko in ga tepla. Vedno se je kregala nanj, čeprav je otrok ni razumel, saj je pred kratkim šele dobro shodil in ni vedel, kaj je sterih napak. Odgovorila sem si jaz. "Gotovo je zopet stekel na sosednje dvorišče, kjer so otroci, kjer je živo in razigrano. In sedaj je zaradi tega tako zelo nesrečen." Pomislim: "Kako to, da je ta otrok pri babici? Kaj sploh pozna svojo mamico?" "Jaz že ne."

Zmoti me klic prijateljice in stečem na naše dvorišče, kjer se začne veselo popoldne.

Janja Bodlaj, 8.b

Sobota. Mama me pošlje na tržnico nakupovat. Vzamem cekar in se odpravim. Noge mi klecajo same od sebe. Končno pa le pridem do glavne ulice. Vsepovsod, kamor pogledam, je vrvež. Ljudje hodijo iz ene trgovine v drugo. Roke se jim šibijo od težkih cekarjev. Počasi stopam do tržnice. Branjevke pridno strežejo ljudem. Zaloge jim hitro kopnijo. Vsaka hvali svoje blago. Le nekatere so tiho in mirno strežejo. Ko vse nabavim, se odpravim do najbližje mesnice. V mesnici je vse polno ljudi. Končno le pridem na vrsto. Hitro vzamem meso, plačam in odidem. Ko spet stopam po pločniku in se prerivam med ljudmi, zagledam starejšega možakarja. Dobro ga poznam. Večkrat sem ga že videl na glavni ulici. Na njegovem obrazu ni sence sreče. Njegove roke se tresejo. Oči ima izbokle, ki vidijo le trpljenje, prestando gorje med obema vojnama. V oči mi stopijo solze, ko ga vidim, kako počasi, s trudnim korakom stopa po pločniku. Kmalu izgine za ovinkom. Obrišem solze in odhitim domov.

Doma odložim cekar in tiho premišljam o vsem, kar sem doživel na trgu.

Branko Božnik, 8.b

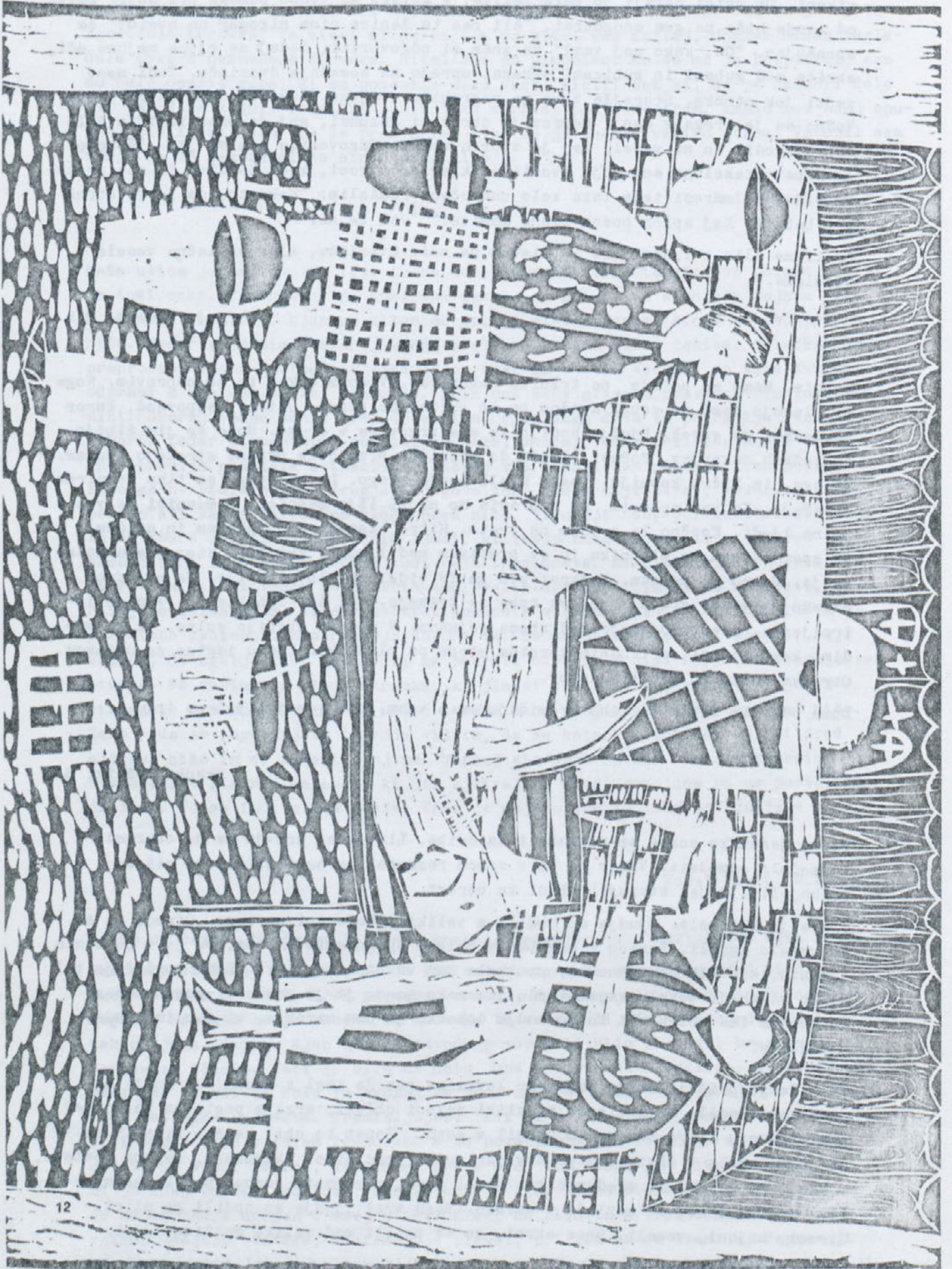
Pozno jesensko sonce se prikaže izza hriba. Listje na drevju se je obarvalo in začelo odpadati. Veter ga je v soncu raznašal po ozki ulici. Iz hiš so prihajali ljudje, starejši mladi in otroci.

Ulica je zaživela. Ljudje so hodili z velikimi košarami na trg. Otroci pa so se veselo igrali. Ženica z nagubanim čelom, upognjenim hrbtom, se je v počasnih korakih, korakih utrujenosti, pomikala med vrvežem na ulici. Njen pogled je bil kljub starosti vesel, kajti toplo jesensko sonce ji je grelo razguban obraz. Ta ženica ima velik vrt in ko sadje dozori, ga nam otrokom, ki nas ima rada, veliko da.

Iz hiše je prišel lovec. Majhnega lovskega psa je imel s seboj, ki mu je neprestano sledil. Velik lovec v veliki zeleni obleki, mrzlim pogledom in ponosnim obrazom, se je bahavo odpravil v gozd. "Zopet bo ubil kakšno žival," se mi je porajalo v mislih. Star čevljar pride pred hišo. Sključena, majhna postava, s kladivom v roki in predpasnikom okoli pasu, z majhnim nosom, pod katerim so bile mršave brke, se zagleda v naravo. Vseh vrst ljudje so hodili po ulici. Otroci, majhni, veseli, brez skrbi, so se podili med veliko množico ljudi.

Veter, ki je neprestano pihal in raznašal listje, je nad dolino privabil črne oblake, polne kapljic. Ti oblaki so zagrnili sonce. Tedaj se je zabliskalo in zagrnelo. Ulil se je dež. Veselo vzdušje na ulici se je mahoma spremenilo. Ulica se je hitro izpraznila. Le veter je neprestano pihljal.

Marja Urbančnik, 8.b

Na tržnici

Vsako soboto zaživi najprej tržnica. Pisana množica ljudi se zbere tam. Prodajalci prihajajo iz vseh krajev. Ljudem ponujajo vse mogoče in nemogoče, od vrtnin, jajc in drugih živil do izdelkov domače obrti in piskajočih petelinčkov. Za vse je sicer obsežen prostor že kar premajhen in, ko kupci sredi dopoldneva v večjem številu prihajajo na trg, nastane babilonska gneča.

Na odprti tržnici se zaradi navala marsikaj zgodi. Hrup je vse večji. Tu nekdo vpije, da prodaja zanesljivo sveža jajca, drugi spet na ves glas ponuja suho robo, dva koraka stran pa se prodajalka in gospodinja, ki kupuje, zelo zagreto prepričujeta o ceni.

Čimbolj se kazalec na uri pomika proti dvanajsti in čim bliže je čas, ko trg zapro, toliko glasneje ponujajo prodajalci svoje blago in toliko bolj mehki so pri puščanju cen.

Ko trg zapro, se ploščad počasi prazni. Kupcev ni več, prodajalci pa pospravljajo neprodano blago.

Marjeta Štefe, 8.a

Sobota. "O, prima," si rečem; "danes sem prosta." Široko zazeham in skočim iz postelje. Nase stlačim obleko, se po mačje umijem in stečem v kuhinjo. Namrdnem se - zopet kruh, marmelada in mleko. Že tako zgodaj sem slabe volje, gotovo sem vstala z levo nogo. Teda se spomnim. Mami mi je naročila, naj grem na trg. Pograbil ceker in stečem na cesto.

Jo, kakšna gneča. Kamor pogledaš! Ljudje se prerivajo, avtomobili trobijo in sonce z vso močjo pripeka. Tam nekdo pobira raztresen krompir in mala gruča ljudi je zbrana okrog moža, ki kara nerodnega dečka. Pred njima pa razlito mleko. Ne smehnem se. Iz tega se razlegajo glasovi branjevki, ki ponujajo svoje blago. Vsake zatrjuje, da so njene paprike najboljše, krompir najdebelejši, hruške nejslajše. Odločim se, da bom kupila zelenjavo pri najbolj tihi branjevki. Oziram se in jo zagledam. Sklonjena v dve gubi streže lepo oblečeni gospe, z velikim klobukom. Njene oči so sive, prazne, brez leska - so oči žene, ki ne pozna veselja in sreče. Izpod velike, črne rute ji gleda šop umazanih sivih las. Izsušene roke si briše v pisan predpasnik, ki je že ena sama velika zaplata. Opazujem jo. Streže počasi, naveličano in nestrpni ljudje jo priglanjajo. Nenadoma zagledam gospoda z velikim trebuhom, ki prepričuje ljudi, da ima premalo hrušk za denar, ki ga je odštél branjevki v rožasti halji. Črne lase ima spete v čop in na zagorelem obrazu se iskrijo velike črne oči. Umazane nohte ima nalakirane z rožastim lakom. Ne zmeni se za razjarjenega gospoda, ki je v obraz ves rdeč in vsem pripoveduje o goljufivki v rožasti halji. Samo zamahne z roko, se izzivalno nasmehne in streže naprej. Pogledam k stari branjevki. Še vedno streže dami s klobukom. Njene pogled je otožen in proseč. Gospa seže po torbici in plača branjevki. Ženica streže naprej. Ljudje ob stojnicah pa se prepirajo, prerivajo, izbirajo sadje, se jezijo in smehljajo.

Jana Miklič, 8.b

Jutro

Vse je tiho in nemo. Zaspano gledam skozi okno. V daljavi vidim temne obrise gozda. Vse svetleje postaja. Moreča megla se kot strašna golazen počasi umika. Sliši se šumenje studenčka, ki se tiho pretaka po skalah in se veseli novega dne. Sonce počasi prihaja iz svojega kraljestva z vso lepoto, ki jo premore. Nebo postaja čudovito modro in na njem ni oblačka. Vse je čisto in neomadeževano, kot bi bila vsa narava pravkar sprana umazanije, ki se nabira na njej. Na travnih bilkah še počiva rosa in mavrično odbija sončne žarke. Vse okrog mene se veseli in poje prihajajočemu soncu. Tudi jaz se veselim in nasmiham novemu dnevu, soncu in veselju. Kako sem srečna! Vse to je moja domovina. V njenem naročju se počutim varno in srečno. Spet se zagledam v nebo, ki je kot rdeče popackano blago. Vsa narava gori in se blešči v jutranjem soncu, kot v sanjah. Vse to je moje. Stekla bi ven na prosto in objela ves svet. Stene me dušijo in tesnijo.

Odhitela sem ven. Rahel vetrc pozibava visoko travo, v katero sem zabredla. Svileni žarki mi ovijajo telo in noge se mi premikajo lahno, kot da se na smejo dotakniti tal.

Zdi se mi, da postajam čudežna vila iz sanj. Narava okrog mene je čista in nedotaknjena. Iz grla se mi izvije vzklik: "Kako čudovito jutro!"

Zdenka Valjavec, 8.b

Prebudilo se je sonce in prebudila sem se tudi jaz. Tako lepo sem sanjala: čisto sama sem se sprehajala ob obali. Čudno se mi zdi, zakaj je vse tako tiho. Sem res ostala čisto sama? Ali sanjam? Bilo bi nemogoče. Ozrem se po drugih. Vsi še spijo. Tudi zunaj ni nikogar. Vedno, kadar sem se prebudila, je bilo sonce že visoko, otroci so se igrali, lomili in vpili. Danes pa se le kdaj pa kdaj v bližnjemborovem gozdičku oglasi kak ptiček. Vesela sem, da se oglasi nama: soncu in meni. Sama sva. Lahko se bom igrala z njegovimi snopiči žarkov in nihče mi jih ne bo mogel vzeti. Pogovarjala se bova, tako, po svoje. Morje je mirno, le včasih se kak malček malo razjezi na drugega in se zaleti vanj. V daljavi zagledam ladjico, ki počasi raste. Tudi nanjo se je sonce spomnilo in ji poslalo v dobro jutro snopič svetlobe. Naveličam se morja in ladje. Ozrem se na borov gozdiček, Tja bom šla. Stopam počasi. Tudi sonce je namenjeno k gozdičku. V rosi travi najdem pikapolonico. "Pikapolonica, zleti v nebo in mi prinesi zlato kolo!" Zletela je. Morda se bo vrnila z zlatim kolesom. Morda.

V borovem gozdičku je že vse živo. Sonce, ki je prišlo z mano, je prebudilo vse, kar je v njem živega. Ptički žvrgolijo vseprek. Eden otcžno, da bi se lahko zjokala, drugi spet veselo, morda preveč veselo; eden žvrgoli spet čisto nekaj svojega, kar ni ne otožno, ne veselo. Zaželim si, da bi zapel en sam ptiček lepo melodijo zame. Iz daljsve že slišim petje. Vedno bliže prihaja, vedno bliže... Že je tu, blizu mene. Tako lepo zapoje, da me gane. Njegova melodija je kratka, toda meni se zdi, da traja že celo večnost. Odhajam. Še vedno slišim melodijo, kakršni slišal še nihče.

Negibno sem stala pri oknu. Bilo je jutro, eno tistih vsakdanjih jesenskih juter in mesto je bilo prizorišče lepega jesenskega jutra.

Megla se je kot velik oblak prahu dvigala v sivo modro nebo. Obtronki gora so bili svetli in sončni. Žarki so se prelivali skozi ostre vrhove smrek. Gozd je bil prava trgovina z jesenskimi barvami. Ljudje so že hodili po ulicah in bilo je vse tako tiho, slišali so se le koraki skrbnih in odločnih ljudi. Strehe hiš so bile razgrnjene po mestu kot veliki jesenski dežniki. Z drevesa je padalo zadnje jesensko listje in se v zadnjem plesu do tal poigravalo z nebom. Gozd je ponavljal pesem vetra in drobni, nemočni ptički so pozdravili jutro.

V mestu je zopet nad naravo zavladal človek. Pesem vetra se je počasi izgubljala v gostih krošnjah smrek.

Ferida Kovačević, 8.a

Zgodaj zjutraj je. Stopam po mestnem tlaku. Vse je mrtvo, le moji koraki odmevajo po cesti: ozrem se po hišah. Vse je tiho in blago.

Prvi sončni žarek osveti trg. Zaslepi me. Pomanem si oči in stopam naprej. Iz tišine me zmoti cviljenje vrat. Zdrznem se. Vrata se odpro. Na prag stopi starček. Ves zaspan nekaj časa gleda po mestu. Nato zapre vrata in se odpravi bog ve kam. Ustavim se. Gledam hiše. Zopet me zmoti ropot. Izza vogala pripelje kamion. Ustavi se pred mlekarno. Dva delavca zložita mleko. Avtomobil odpelje. Zopet tišina. Toda samo za trenutek. Odprli so trgovino. Po cesti pride gruča ljudi. Kmalu se porazgubijo po skrivnostnih hišah. Trgovine se odpirajo druga za drugo. Pridejo tudi prvi kupci, ki izginejo v trgovine. Na ulici se nabira vedno več ljudi in avtomobilov, ki skalijo jutranji mir. Trg se spremeni v čebelnjak, mirno jutro pa preide v glasno dopoldne.

Tomaz Pirih, 8.b

Bilo je sredi poletja. Nekega zgodnjega poletnega jutra sem se nenadoma prebudil. Potem nisem mogel več zaspati. Odločil sem se za sprehod po prebujajoči se vasi.

Ko sem stopil pred hišo, me je narahlo stresel jutranji hlad. Bilo je sveže in čisto jutro. Napravil sem nekaj korakov. Slišal sem veselo žvrgolenje ptic. Opazil sem, da sonce že kuka izza smrek daljnega krila. Ob bežnem pogledu čez rosno travniško ravan se mi je zazdelo, da je posuta z majhnimi listnimi kroglicami. Na bližnjem skednju je zapel petelin. Videl sam ga, kako je bilo njegovo perje še enkrat lepše, ko ga je obsijalo sonce. Petelinov napav je odmeval od hribov. Mislil sem, da poje sto petelinov. Nato sem prišel do neke kmetije. Na dvorišču je začela brneti naprava za molžo krav. Iz daljave sem zaslišal pasji lajež. Čez čas se je za mano pripeljal kmet, ki je peljal svoje pridelke na trg. Ko sem prišel do starega napol podrtega kozolca, me je napolnil vonj po sušenem senu. Blizu kazalca je bil tudi čebelnjak. Čebele so e pridno nosile sladek med in ga odlagale v panjih. Nato sem se začel počasi vračati. Počasi sem stopal po prašni vaški cesti. Sedaj je bilo v vasi že vse živo. Neki kmet je kidal gnoj, ženica je trosila zrnje za kokoši, kmetje so napregali konja in odhajali na njive. Jaz pa sem se iz jutranjega sprehoda počasi vrnil domov.

Igor Ribič, 8.a

Račke po vodi plavajo

Neke zgodnje jesenske nedelje smo se zjutraj odpravili peč čevapčiče. Z nami sta šla tudi bratranec in sestrična iz Kranja. Vreme je bilo lepo. Peljali smo se po prašni gorski cesti in počasi smo prispeli na cilj. Poiskali smo si primeren prostorček na bbranku gozda. Mimo gozda je tekkel potoček, ki se je lesketal v soncu. Gozd nas je vabil z vso svojo lepoto in mirom. Otroci nismo imeli obstanka. Tekli smo v gozd in začeli iskati gobe. Poslušali smo ptičje petje in šumenje listja. Našli smo staro gobo, ki smo jo pustili rasti. Prišli smo iz gozda in se povzpeli na nizek grič. Iz grička smo imeli čudovit razgled na kmetijo, ki je bila pod nami. V potočku pri kmetiji so se kopale račke. Bile so majhne in velike. Škropile so se. Ko pa so se skupale, so se postavile v vrsto in plavale po potočku navzgor. Mlade račke niso tako plavale kot odrasle. Bile so bolj počasne. Ko so priplavale precej daleč navzgor, so se obrnile in se počasi vračale nazaj. Pri kmetiji so zlezle na suho in nadaljevale pot po dvorišču.

Medtem smo pozabili, da ura teče in nič ne reče. Obrnili smo se in stekli nazaj v gozd. V gozdu nam je prekrižal pot zajček, ki je skočil iz grma. Ko nas je pot pripeljala na obronek gozda, kjer so nas čakali čevapčiči, smo postali lačni. Čevapčiče smo z velikim tekom pojedli.

Majda Radon, 5.b

Lepega sončnega dne smo odšli na izlet. Ustavili smo se ob velikem jezeru. Ob jezeru je bil lep gozd. Listje je že rumenelo in narava je bila spremenjena. Naenkrat zagledam na vodi veliko raznobarnih račk. Tako žalostno so plavale po vodi. Gotovo so lačne, sem si mislila. Zato sem prosila mamico za kruh. Dala mi ga je velik kos. Razdelila sem ga na manjše koščke in ga vrgla v vodo. Zazdelo se mi je, kod da sem žalostnim račkam naredila veliko dobroto. Ko sem stala ob vodi, sem gledala zadovoljne račke ter si mislila: "Te uboge živalce! Še tako majhne so, pa si morajo same iskati hrano." Ko premišljam, se mi naenkrat približa majhna račka. Vzela sem jo k sebi v travo in se nekaj časa z njo igrala. Zasmilila se mi je. Želela je nazaj v vodo k svoji mamici. Spustila sem jo in rekla: "Račka, le drži se svoje mamice in sestric, da se ne izgubiš." Odplavala je za mamico in zadovoljno zagagala.

Darja Markič, 5.a

V soboto smo se odpeljali na Dolenjsko.

Tam sem ostala na počitnicah pri stari mami.

Blizu naše hiše je bila majhna mlaka. Tam so plavale race. Večkrat smo si jih ogledovali. Bile so različnih barv, le kljun so imele rumen.

Mi otroci smo jim nagajali. Metali smo jim majhne kamenčke, pred katerimi so silno bežale.

Ko pa se je zvečerilo, so jih ljudje prignali k spanju.

Jožica Žugič, 5.a

Neko soboto smo šli z avtomobilom na Dolenjsko. Ko smo prispeli do reke Krke, sem že videl prve jate divjih račk. Druga za drugo so se potapljale in iskale hrano v vodi. Bile so raznobarvne. Med njimi pa je bilo največ belih. Plavale so sem ter tja in vedno v jati. Če se je katera izgubila, se je začela takoj oglašati na poseben način. Ko so druge zaslišale klic, so se ji takoj pridružile. Opazil sem, da je tudi med račkami vladalo prijateljstvo.

Z veseljem sem občudoval njihovo igro, toda samo z nekaj časa, kajti odpeljali smo se naprej.

Jožko Gramc, 5.a

Igrače

Nekega večera sem legla v posteljo in brala. Med branjem pa sem zaslišala stokanje. Pogledala sem po sobi in videla v kotu torbo. Bila je odprta. Zaradi hudih bolečin je glasno stokala. Potem pa mi je začela pripovedovati: "Pred tremi leti sem bila v knjigarni lepa, rdeča šolska torba. Kupila me je tvoja mamica, da bi ti v meni nosila šolske potrebščine. Doma je vame zložila zvezke in knjige in ti si odšla z menoj v šolo. Toda takrat se je začelo zame težko življenje. V šoli si me vrgla na tla. Pri telovadbi ravno tako. Ko si se vrnila, sem spet ležala v kotu omare. In vsak dan je bila ista pesem. Mislila sem, da tečejo zadnje ure mojega življenja, ko me je tvoja mamica umila in uredila. Toda kmalu sem bila spet taka kot prej. Prišle so počitnice. Spet sem ležala v kotu omare in spet se je začelo šolsko leto. Zoper so me uredili in ti si odšla z menoj v šolo. Toda bilo je vedno huje. Vedno več ran sem imela in vedno bolj me je bolelo. Sedaj sem kot koš za odpadke, v katerem je razlitih na stotine črnih. Vsak dan huje me je bolelo. Zato sem sklenila, da ti vse povem. Kar zamisli si, kako bi bilo, ko bi nekdo s tabo tako ravnal, kot si ti z mano."

Te besede so me ganile. Opravičila sem se ji in ji obljubila, da bom odslej poskrbela, da ji bo življenje lepše. Obljubo sem tudi izpolnila.

Majda Radon, 5.b

Vsak otrok ima kakšno igračo, s katero se igra in mu nekaj pomeni. Tudi jaz imam veliko igrač. Sedaj so že stare in jih imam shranjene v omari.

Nekoč sem se igrala na terasi. Postala sem utrujena in sem zaspala. Nankrat zaslišim, kako se igrače pogovarjajo med sabo. Punčka se je hvalila, koliko oblekic sem ji naredila. Toda medvedek se je pritoževal, da nič ne pazim nanj, da mu že manjkata tace in uho. Tudi pajec ni bil zadovoljen. Razkazoval je, kako je umazan. "In kakšna krivica se godi z mano!" zavzdihna opica. "Že ves čas sedim tu v avtomobilu brez koles. Punčka pa se še vedno hvali, kakšen lep voziček ima in da imam rada samo njo.

Tedaj sem se spomnila, da delam ostalim igračkam krivico. Sklenila sem, da bom odslej z vsemi igračkami ravnala enako lepo.

Cici Hladnik, 5.a

V kotu na podstrešju so samevale igrače. Bile so umazane in prašne. Vse so se pritoževale, češ, da so že stare in niso za nobeno rabo. Punčka, ki je imela dolge lase in rdečo oblekico, je dejala: "Nekoč sem bila čista in lepa. Prinesli so me iz Italije. Prišla sem v roke deklici, ki me je imela rada in je z mano lepo ravnala. Šivala mi je nove oblekice. Očka pa mi je naredil lepo posteljico. Kako srečna sem bila takrat."

Druge igrače, ki so jo poslušale, so bila začudene, ker je zdaj umazana. Punčka v rdeči obleki je nadaljevala: "Toda to ni trajalo dolgo. Metka je začela hoditi v šolo, mene pa so odnesli na podstrešje."

Nenadoma so se odprla podstrešna vrata. Vstopila je Metka in zopet vsa srečna vzela v naročje svojo punčko. Bile so počitnice in z Metko se bosta zopet skupaj igrali.

Darja Gjorgieva, 5.a

Laž ima kratke noge

Kot vsi otroci, se tudi sem včasih zlažem. Najbolj se spominjam, kako sem se nekoč zlagal mami, kajti za to laž sem bil pošte-no kaznovan.

V razred je vstopila tovarišica s šolskimi zvezki v rokah. Nismo bili pripravljene, da bomo pisali šolsko nalogo in smo se prestrašili. Tudi sem sem ves v strahu pisal in takoj vedel, da naloga ne bo dobro izpadla.

Ko smo naslednjega dne zvedeli za ocene, se je v mojem zvezku pokazala dve, kar se mi še nikdar ni zgodilo. Sklenil sem, da o tej nalogi doma sploh ne bom nič pripovedoval. Mami sem samo rekel, da nekaj časa ne bo govorilnih ur, ker tovarišica nima časa. Mama pa je vseeno šla v šolo in zvedela resnico. Vsa jezna je prišla domov in kaznen je bila neizbežna. Bil sem hudo tepen in ves teden nisem smel iz hiše. Nisem bil kaznovan zaradi dvojke, pač pa zaradi laži.

Spoznal sem, kako hitro pride resnica na dan.

Tomaž Madjser, 5.b

Bilo je nekega dne, ko smo imeli prvo uro slovenski jezik.

V razred je prišla tovarišica. Sedla je za mizo in rekla: "Danes bom spraševala."

Zelo smo se prestrašili. Poklicala je najboljšo učenko. Kmalu za tem pa je tovarišica vprašala mene: "Kaj smo se prejšnji dan učili?"

Irena Zupan

Odgovorila sem. Spraševala me je dalje. Kmalu pa se mi je zataknilo. Nisem vedela, kaj bi rekla. Poslala me je v klop, odprla redovalnico in zapisala oceno ena do dve.

Ko sem prišla domov, me je mamica vprašala:

"Ali si bila kaj vprašana?"

"Nič!"

Verjela mi je. Mamica je vzela torbo in pregledala zvezke. Pogledala je tudi beležko. Na tretji strani je pisalo, da je sestanek. Šla je v šolo, domov pa je prišla jezna. Takoj me je okregala in ježno rekla:

"Da, da laž ima kratke noge."

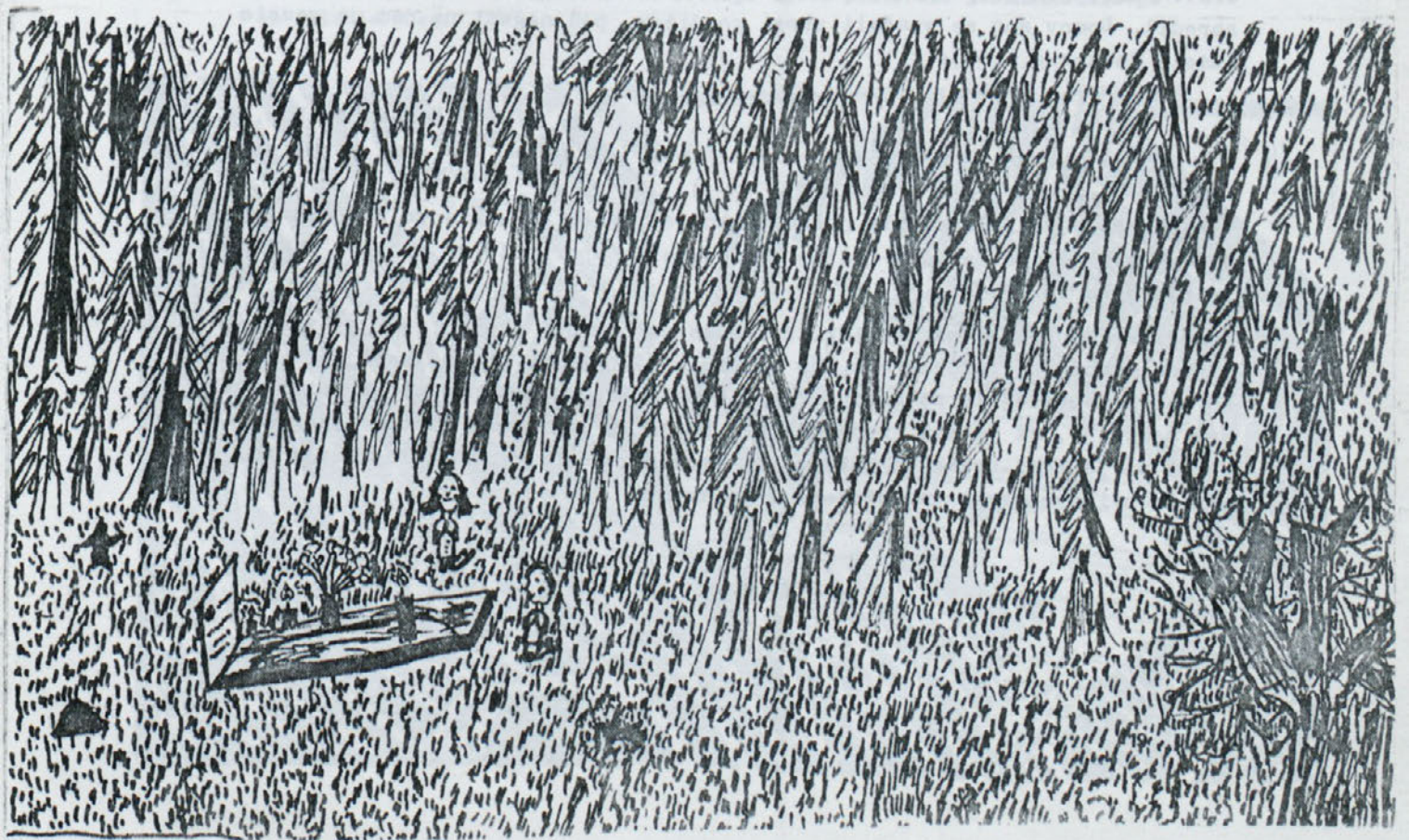
Od takrat nisem nikoli več lagala.

Irena Zupan, 5.a

Nekega dne pridem iz šole, napišem nalogo, potem pa rečem mamici, da se grem k prijateljici igrat. Mamica mi dovoli. Ko pridem do ceste, res zavijem proti prijateljicinemu domu, a namesto, da bi šla k njej, grem mimo in odidem na potep. Ko pridem domov, me mamica vpraša, če sem se pri prijateljici lepo igrala. Odgovorim ji, da je bilo lepo. Drugi dan, ko greva s prijateljico v šolo, me vpraša, zakaj nisem prišla k njej. Odgovorim ji, da me mamica ni pustila. Verjame mi. Mamica je gotovo začela sumiti, da sem se zlagala, zato je prijateljico vprašala, če sem bila res pri njej. Prijateljica reče, da me ni bilo. Ko pridem iz šole, me mamica strogo pogleda in reče: "Si bila včeraj res pri prijateljici?" Postane me sram, zato pogledam v tla. Žal mi je, da sem mamico tako grdo nalagala. Opravičila sem se ji in ji obljubila, da se to ne bo več zgodilo.

Takrat sem spoznala, da ima laž kratke noge.

Anka Šober, 5.b

Tiho prišla je jesen

Jesen je potrkala tudi pri nas na duri. Prične pa se 23. septembra. Kakor slikar na platnu meša barve listov v hladnem jesenskem vetru. Jesen pa je po svoje tudi lepa.

Gozd je dobil povsem drugačno podobo. Ni več tistega veselega ptičjega žvrgolenja, kajti ptice so se odselile v tople kraje. Krošnje listnatih dreves, ko postane prazno brez živobarvnih listov. Nasploh v gozdu ni več tistega vzdušja, ki smo ga bili vajeni. Namesto poletnega osvežujočega vetra piha le hladen veter.

Stopal sem po gozdnih tleh in čutil, kakor da bi bil osamljen v gozdu. Le listje mi je šumelo pod nogami in prekrivalo gozdna tla. Za hip sem se spustil v sen, da stopam po veliki pisani preprogi, kakor iz knjige Tisdč in ena noč. Ne bo dolgo tega, ko se bo jesen spremenila v zimo. Gozd pa bo prekrila snežna bela odeja.

Boris Zadel, 4.a

Tudi k nam se je priselila jesen. Listje je začelo odpadati. Polno ga je že po tleh. Ptice selivke so odletele v toplejše kraje.

Z očkom in mamico smo se odpeljali na Ljubelj, kajti mamice je morala v službo, mi pa smo šli v bližnji gozdiček. Po tleh je bilo veliko listja. Nisem se mogla nagledati prelepih jesenskih barv. Nekatero listje je rumeno, medtem ko je bilo drugo popolnoma rdeče. V bližini so otroci nabirali kostanj. Preplašili smo veverico, ki je hitro švignila v vrh drevesa.

Ko smo šli precej daleč naprej, smo prišli na travnik, kjer je bilo veliko krav. Pasel jih je pastirček, ki je veselo zvižgal na piščalko, katero je sam naredil. Domov smo se vračali skozi gozdiček, pod nogami pa nam je veselo šumelo jesensko listje.

Darja Šarabon, 4.a

V naše kraje se je naselila jesen. Kakor slikarka je segla po čopičih in barvah ter začela barvati listje na drevesih. Uporabila je rumeno, rdečo in rjavo barvo.

Zemlja se odpravlja na počitek. Z dreves je odpadlo listje, ki je tvorilo barvno preprogo. Ta preproga. Ta preproga je pokrila trudno zemljo. Ko sem se sprehajala po gozdu, mi je šumelo listje pod nogami. Premišljevala sem o zemlji, ki je vsa trudna ležala in jo je pokrivalo listje. Vsak moj korak pa je imel nekakšen pomen. Pri vsakem koraku je zašumelo listje in začelo pripovedovati trudni zemlji uspavanko.

Marjetka Valjavec, 4.a

Hodila sem po gozdu. Pod nogami mi je šumelo listje. Razmišljala sem, kako lepa je jesen. Zeleno listje je postalo rdeče in rumene barve. Začelo je odpadati. Drevesa bodo kmalu ostala gola. V sadovnjaku so na vejah ostali samo še sončni rdeči balončki - jabolka. Tudi cvetlice je pobrala mrzla slana. Dežuje vedno bolj pogosto. Mati zemlja se že pripravlja na zimsko spanje. Nekatero ptice pevke so se odpravile na jug, kjer so toplejši kraji.

Ko sem prišla iz gozda, sem še vedno razmišljala o jeseni.

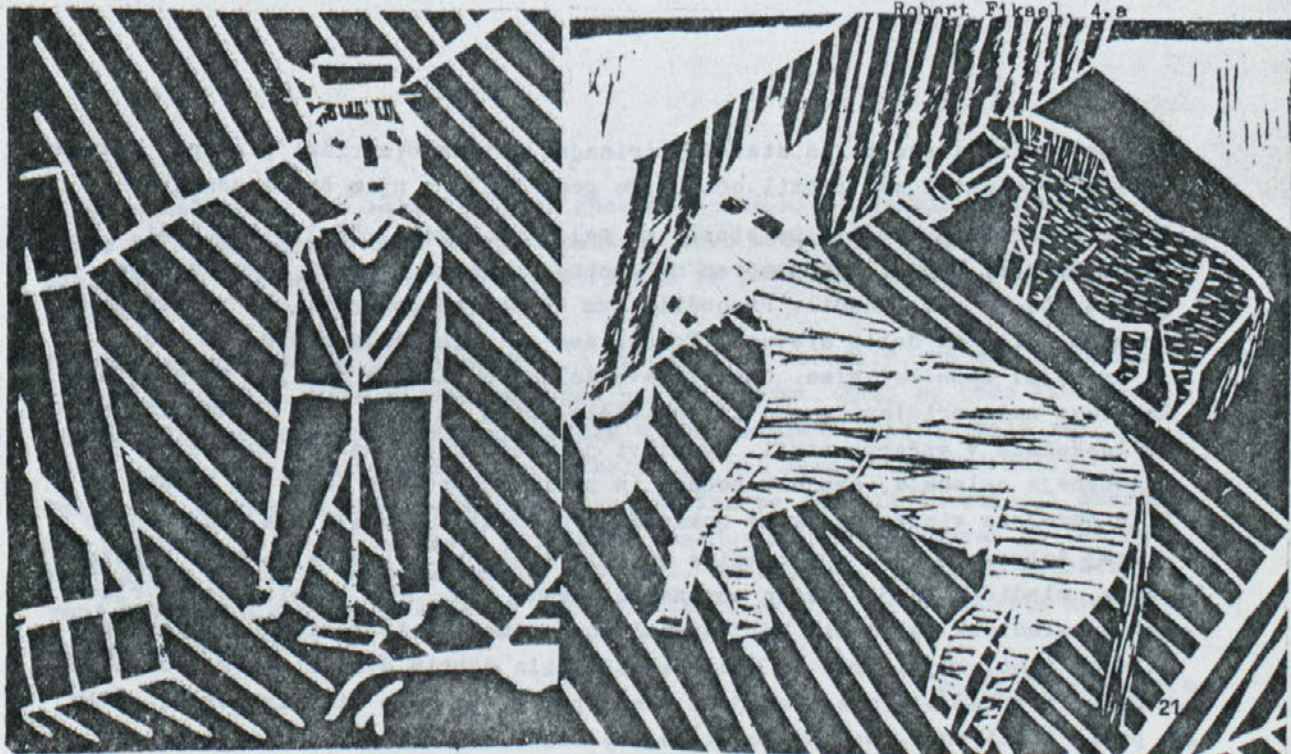
Sonja Marin, 4.a

Ko hodim po gozdu, opazim velike spremembe, ki jih povzroči jesen. Vse gozdne poti in stezice je pokrilo rumeno jesensko listje. Ko hodim po tem listju, se mi prijetno vdirajo čevlji v to mehko odejo, ki jo pripravi narava, da zaščiti zemljo pred najhujšim mrazom. Obenem pa poskrbi, da bo to listje pognojilo gozdno zemljo, da bo spomladi zopet zrastle najrazličnejše gozdno rastje. V jeseni, če se sprehajam med drevesi, ki so bohotijo proti nebu, lahko opazim nekakšno naglico pri gozdnih živalih. Vsem se zelo mudi. Nabirajo hrano, si iščejo primerne koticke za zimsko spanje.

Tu in tam zaveje med krošnjami dreves hladen veter, ki že naznanja prihod mrzle zime. Kar škoda se mi zdi teh prelepih barv, ker jih bo prekrila snežena odeja.

Tudi okolica, kerj prebivam, se je zelo spremenila. Na drevesih je listje porumenelo in odpadlo. Vsa listnata drevesa so skoraj gola. Le tu in tam visijo še osamljeni listki in čakajo na mrzel vetrič, ki jih bo odtrgal od veje in odnesel na tla med ostalo listje. Spremembo sem opazil tudi na poljih. Kmetje pospravljajo pridelke in pripravljajo zemljo za zimo. Ni daleč čas, ko nam bo pogled na-te prelepe barve pokvarilo jesensko deževje in nato še sneg.

Robert Fikael, 4.a

Tiho Iz narave

Pod streho na bloku je viselo gnezdece. Bilo je majhno, zunaj prašno in umazano, znotraj pa čisto, snažno in mehko. V njem so prebivali trije vrabčki. Mati in očka ter majhen radoveden vrabček, pri katerem so se poznali še sledovi puha.

Bil je eden tistih radovednih majhnih, nagajivih vrabčkov, ki bi radi vse imeli, videli in vedeli, ki se radi potepajo in nagajajo ter še posebno tistim, ki delajo staršem velike skrbi. Sprehajal se je po gnezdecu in čakal na mamo in očeta, ki sta ga nahranila in tudi naučila letati. Letel je še nerodno in ljubko. Bil pa je na svoje letenje izredno ponosen in se je z njim bahal, kadar se je le mogel. Tako sta imela starša z njim še večje skrbi.

Nekega dne pa staršev dolgo ni bilo nazaj. Vendar si vrabček zaradi tega ni delal skrbi. Letal je sem in tja, se veselil življenja, saj je mislil, da je življenje samo igra.

Nenadoma je v travi opazil pisano gosenico. Skakljal je po travi za njo in jo gledal. Ona se je ustavila in mu vrnila pogled. Tudi on se je ustavil in jo s svojimi malimi bistrimi očesci hudomušno opazoval. Toda tedaj se je izza ogla prikazal maček. Neslišno se je bližal vrabčku. Tedaj pa je vrabček zaslišal svarilen znan krik. Vrabček je bliskovito sfrčal v gnezdo. Tam ga je pozdravila in pokerala mama. Ona ga je prej posvarila s krikom.

Vrabček je spoznal, da življenje ni samo igra, ampak da je to trd in neizprosna boj za obstanek. Obljubil je mami, da bo sedaj previdnejši in da starša z njim ne bosta imela več takih skrbi.

Andraž Legat, 6.c

Med počitnicami sem bil s starši štirinajst dni na Bistriški planini. Nekega lepega popoldneva sem prošil očeta, če grem lahko z njim čakati srnjaka.

Proti večeru sva res šla po stezi, ki pelje za Rigelj. "Bolj tiho hodi," mi je dajal oče. Postal sem pozoren na drobne, suhe vejice, ki so zelo rade pokale, če si jih pohodil. Prehodila sva že skoraj pol poti, ko zaslišiva trkanje žolne na deblo drevesa. Počasi sva se približala kraju, od koder je prihajal zamolkel glas. Opazila sva žolno in gledala sva jo, kako je nekaj časa nato prislonila uho in poslušala. Bila je lepe črne barve, ki se je lesketala v večerni zarji. Na glavi je imela rdeče perje. Ko sva si jo natančneje ogledala, sva šla počasi in potihoma naprej do jase, ob kateri je bila narejena visoka preža za opazovanje divjadi. Splezala sva najjo in po precej dolgem čakanju sva opazila srno in mladička. Srna se je zelo oprazno pasla, mladiček pa je veselo poskakoval okrog nje. Srna je bila temno rjave barve, mladiček pa je bil bolj svetel in je imel še bele lise. Bila sva popolnoma tiho, kajti srna in mladiček sta bila dobrih dvajset metrov od naju. Sedela in opazovala sva skoraj do teme, potem sva zelo tiho in počasi odšla s preže proti koči. Med potjo mi je oče dejal, da sva imela ugoden veter,

zato sva si srno in mladička lahko dobro ogledala.

Ta lep prizor, ki sem ga opazoval s praže mi bo ostal še dolgo v lepem spominu.

Jože Pogačar, 6.a

Počitnice so minile. Začela se je šola. Sonce se je poslavljalalo. Ptice so bežale na jug. Začela se je jesen in doba dežja. Vsak pa ve, da po dežju morajo biti gobe.

Tako smo se tudi mi odpravili ponjei. Tokrat na Jamnik. Odšli smo že zjutraj. Cesta je bila slaba, polna luž. Avto smo pustili blizu cerkve svetega Primoža in odšli po ozki spolzki poti proti obronku gozda. V začetku smo iskali brez uspeha. Lazili smo med grmovji, sklonjeni k tlom in oprezali za užitnimi gobami. Končno sem našel dva dežnika. Dežniki so zelo cenjene gobe in ocvrt klobuk je zame boljši kot vsako meso. Potem smo iskali in iskali. Opoldne so bili v naši košari trije majhni jurčki in dva dežnika. Bili smo slabe volje in že hoteli oditi domov.

Tedaj pa se nam je nasmehnila sreča. Naleteli smo na celo četo turkov, ki so zelo podobni jurčkom, ločijo se le po rdeči barvi klobukov. Na zraku potemniijo. Bili smo potolaženi in domov smo se vračali veseli in zadovoljni.

Gobe nabiram rad. Skrbi me le to, da je gob vedno manj, nabiralcev pa vsako leto več. Mnogi gobe ne znajo odtrgati, uničujejo podgobje, lepe neužitne gobe pa brcajo. Taki ljudje naj ostenejo doma in gledajo gobe in gozd po televiziji.

Andraž Legat, 6.c

V žlebu naše hiše sem nekoč opazila gnezdo. Sprva nisem vedela, od katere ptice je. Čez nekaj časa pa sem opazila, kako vrabec in njegova samica letata okoli mene, v gnezdo pa ne upata. Hitro sem se umaknila, vrabca pa sta zlezla v gnezdo.

Čez kak teden sem šla znova gledat. A kako sem se začudila, ko sem v gnezdu zagledala jajčka. Nato pa sem vsak dan hodila gledat, kdaj se bodo izvalili ptički. In res sem nekega dne zagledala v gnezdu mlade ptičke. Bila sem zelo vesela. Ko so ptički že malo odrasli, je bil nekega dne huđ naliv. Ptičke je z gnezdom vred odneslo na zemljo. Tam so čivkali in klicali starše. Kar naenkrat pa se je od nekod priplazil sosedov muc. Prav takrat pa sem jaz pritekla k žlebu in pobrala gnezdo s ptički. Gnezdo sem posušila, položila vanj ptičke in gnezdo dala nazaj v žleb. Starša sta jim zopet nosila hrano in veselo čivkala.

Mojca Ovsenek, 6.a

Bilo je v petek, ko sem prišla iz šole. Ko sem stopila v kuhinjo, mi je mamica dejala: "Hitro napiši nalogo, potem pa gremo na Bistriško planino." Napisala sem nalogo. Med tem časom pa je mamica še pripravljala, kar je bilo treba vzeti na planino. Nato sem ji pomagala še jaz. Ko sva vse pripravili, je prišel očka iz službe. Nato smo odšli.

Ko smo bili na sredi poti, sem se utrudila. Usedla sem se na skalo in počivala. Med tem časom pa sta bila očka in mamica daleč. "Bom že prišla za njima," sem si mislila. Kmalu sem pohitela za njima. Na poti je bila velika luknja. Preden sem se zavedala, sem bila že v jami. Začela sem kričati na vse strani. Trajalo je kar nekaj časa, preden sta me rešila. Kmalu smo prišli v kočo. Očka je naročil pivo, saj smo bili zelo žejni. Prvi dan na planini je hitro minil. Odšli smo spat. Zjutraj, ko sem vstala, sem pomela oči. Tedaj sem se še spomnila, da ležim v koči. Vreme je bilo zelo lepo. Kmalu se je v koči nabralo veliko ljudi. Začeli so se zabavati in plesati. Jaz pa sem se lovila z otroki. Odpravili smo se kmalu domov. Šli smo že v temi, da je bilo mene kar strah. Ko smo prišli domov, smo večerjali in trudna sem zaspala.

Vida Kokalj, 6.a

V Kostanjevico

Naš likovni pedagog tovariš Legat je določil iz vsakega višjega razreda po nekaj učencev, ki naj bi šlo skupaj na otvoritev razstave v Kostanjevico.

Odpravili smo se v soboto ob 6.30 uro. Peljali smo se po avtocesti, zato je bila vožnja prijetna. Med vožnjo smo si ogledovali tudi okolico. Najlepše je bilo gledati gozdove v jesenskih barvah. Tu pa tam smo videli tudi kakšno zanimivost.

Po dolgotrajni vožnji smo vendarle prispeli v Kostanjevico. Ob pravem času smo prišli na otvoritev razstave. Najprej smo poslušali pozdravni govor, nato pa so podelili diplome učencem, ki so razstavljali svoje risbe. Iz naše šole so diplome dobili: Breda Lakner, Nuša Križaj in Radovan Veselinovič. Na razstavi, ki smo si jo šli nato ogledat, so bile razstavljene risbe učencev iz vse Jugoslavije. Nato smo bili povabljeni v gledališče, kjer smo si ogledali prav prijetno igrico. Po končani igri smo odšli v šolo, kjer so nam pripravili malico. Imeli smo tudi nekaj prostega časa, ki pa je hitro minil.

Nato smo se odpeljali ogledat formo viwo. Občudovali smo spomenike iz lesa in samostan, ki je zelo velik in lep. Ko smo si vse to ogledali, smo se odpeljali proti Novemu mestu. Ogledali smo si izkopanine, ki so jih ljudje našli v okolici Novega mesta.

Iz avtobusne postaje v Novem mestu, kjer nas je čakal naš avtobus, smo se odpeljali proti domu, poln lepih spominov. Mislim, da tega izleta ne bom tako kmalu pozabila.

Janki Opalički, 6.a

Zgodaj zjutraj smo se s tovarišem ravnateljem, tovarišem Legatom, našim likovnim pedagogom in tovarišico Legatovo odpeljali s posebnim avtobusom v Kostanjevico. Vožnja je bila zelo prijetna. V Kostanjevico smo prispeli ob pravem času. Tam smo počakali na podelitev diplom in na otvoritev razstave. Otvoritev se je pričela s fanfarami. Potem so spregovorili razni znani umetniki. Za tem je tovarišica, katere ime sem že pozabil, podelila diplome. Tudi naša šola je bila nagrajena. Za tem je bila razstava odprta. Tu so bili zelo lepi linorezi. Najbolj všeč mi je bil linorez, na katerem je bila upodobljena mačka z mladiči. Potem smo v vrsti po dva in dva odšli v kostanjeviški kulturni dom, kjer smo si ogledali igrico Jurček. Po končani igri je tovariš Legat s spremstvom nagrajenih učencev odšel na slavnostno kosilo, mi pa na malico v šolo. Ko smo pomalicali, smo bili prosti do dveh. Ob dveh smo se odpeljali v formo vivo. Forma viva je velik travnik, na katerem je samostan s cerkvijo. Po travniku je polno izklesanih kipov. Te kipe so izklesali umetniki, ki pridejo vsake dve leti obnavljat in izdelovat nove kipe. Največ kipov so ustvarili Japonci in Jugoslovani. Čez ta travnik teče potok, v katerem je polno ostrvi. Ko smo si ogledali kipe, smo se vrnili k samostanu. Zraven samostana stoji obnovljena cerkev, ki je znana po treh različnih slogih. Za tem smo šli skozi glavna vrata v notranjost samostana. Tam smo zagledali polne hodnikov. Vsi skupaj merijo okoli 1 km². Na dvorišču samostana so predvajali že več iger. Med NOB so partizani zažgali ta samostan, ker so se bali, da ga nebi zasedli Nemci in bi ga potem težko zavzeli, ker je bil zelo utrjen. Po ogledu dvorišča smo odšli v notranjost cerkve. Tam smo si ogledali umetnije, ki so se še ohranile iz prejšnjega stoletja. Nato smo si ogledali še slike, kako se je samostan spreminjal. Za tem smo odšli skozi dvoje vrat iz cerkve in nazaj, po isti poti, po kateri smo prišli, v avtobus. Naš namen je bil sedaj obiskati del razstave v novomeškem muzeju. V muzeju smo si ogledali izkopanine iz grobov, ki so jih našli v okolici. Novega mesta. Največ izkopanin so našli v Knežjem grobu. V njem so našli oklep, čelado, dele konjske vprege, vaške situle, ogrlice in še mnogo drugih okraskov. Malo manj pa so še našli v drugih. Našli so še neke posode, imenovane žare. Čas nas je priganjal in morali smo se posloviti od muzeja. V mestu smo še malo pojedli in se odpravili na avtobusno postajo.

Veseli in zadovoljni smo se odpeljali s prelepe Kolenjske. V avtobusu smo prepevali pesmi. Čas je hitro minil, prispeli smo v Tržič.

Matjaž Meglič, 6. c

Na letališču

Prišli smo na letališče Brnik. Takoj sem zagledel dva aviona srebrne barve, ki sta se svetila v soncu.

Stopili smo v veliko stavbo in šli po nekakšnem hodniku, ki je vodil na ograjen prostor, kjer so bile mize in stoli. Usedli smo se za mizo in ko je prišla natakarica, smo naročili, kaj naj nam prinese. Kmalu pa smo zagledali avion, ki se je bližal letališču. Njegova kolesa so bila že na trdnem asfaltu in tiho je polzel po stazi. Zagledal sem njegovo oznako DC-9. Ni bilo dolgo, ko se je znašel ta orjak na tleh.

Neki uradnik na letališču mu je dejal posebne znake z leparji, tako da

je pilot lepo pripeljal letalo na določeno mesto, kjer so bila tudi druga letala. Blizu teh letal sta bila še dva majhna. Sonce je zašlo za goro in mi smo se morali vrniti domov.

Miran Prešern, 6.c

Nogometna tekma

Nekega dne smo se zbrali na nogometnem igrišču. Razdelili smo se v dve skupini ter začeli igrati.

Moje moštvo, v katerem sem igral jaz, je že v tretji minuti igre doseglo gol. Igra se je umirila in tempo je popustil. Naša enajstorica je igrala zelo skrbno in ni dosegla en gol. Žogo so imeli naši nasprotniki. Hitro so prodrli do našega šestnajstmeterskega prostora in prišli do našega gola. Eden iz druge enajstorice je tako silovito streljal iz razdalje nekaj deset metrov pred golom, da je žoga našega vratarja zadela v glavo in vratar se je sesedal na zemljo. Zdravnik, ki je prišel na igrišče, je rekel: "To je bil močan udarec v glavo in ne vem, kaj bo. Lahko ima notranje poškodbe in bo dolgo v bolnišnici." Nato so ga odpeljali v bolnišnico. Nadaljevali smo z igro. V našem голу je bil drug vratar. Kmalu smo šli domov in premišljevali, kaj bo z vratarjem.

Čez nekaj tednov pa smo zvedeli, da se vratar počuti bolje in da bo čez tri tedne prišel domov.

Anton Bešter, 6.a

Na Triglav

Ura je tri popoldne. Avtobus odpelje izpred postaje. Vsi imamo težke nahrbtnike in oblečeni smo za hojo v planine. Naš cilj je vrh Triglava.

Avtobus nas pripelje do Aljaževega doma v Vratih, kjer prespimo na skupnih ležiščih. V sobi je pravcato planinsko vzdušje. Jutro je deževno, pa se kljub temu odpravimo proti vrhu. Pot se začne vzpenjati. Kmalu se pojavijo na naših obrazih znojne kapljice. Po štirih urah hoje pridemo lačni in žejni do Kredarice. Ko se odpočijemo in okrepčamo, se napotimo proti vrhu. Preje še pogledamo, če je pot varna. Na razpotju odložimo nahrbtnike in se začnemo počasi in v enakomernih presledkih vzpenjati. Vsak od nas je navezan in pod vodstvom alpinistov. Počasi stopamo po klinih in po eni uri pridemo do Aljaževega stolpa. Vsi smo srečni in veseli, da smo premagali ovire. Na vrhu nas čaka "krst". Dobimo jih z vrvjo po zadnji plati. Nato se začnemo spuščati v dolino. Pot je še bolj težavna. Klini so spolzki, zato moramo biti še bolj previdni. Tudi spust je za nami. Na razpotju pobereмо nahrbtnike in se napotimo proti Planiki. Na Planiki prenočimo na zelo tesnih ležiščih. Zjutraj pa se odpravimo čez Sedmera triglavska jezera. Pot je lažja, toda daljša. Med potjo se ustavimo v koči pri Triglavskih jezerih. Pogled na jezera je

čudovit. Naša zadnja postaja je slap Savice. Tam si ogledamo slap in se odpočijemo do prihoda avtobusa. Ob prihodu avtobusa se vsi udobno nasmestimo in nekateri celo zaspimo.

Avtobus nas pripelje čez Bohinj, Bled v Tržič. V Tržiču se vsi porazgubimo po domovih. Malo utrujeni, toda srečni.

Branko Božnik, 8.b

Ali ste že brali?

HARRIET BEECHER STOWE: KOČA STRICA TOMA

Harriet Beecher je bila rojena 14. junija 1811 v Litchfieldu kot otrok uglednega in zelo izobraženega pastorja kongregacijske cerkve. Brat je sledil očetu, sestra pa je ustanovila prvo višjo dekliško šolo v ZDA, katero je obiskovala Harriet in kasneje na njej tudi poučevala do leta 1836, ko se je poročila s pastorjem C. Stowejem. Preselila se je v Cincinnati, mesto ob reki Ohio, ki je ločila severne države ZDA od južnih. Pozneje je živela v Hartfordu, kjer je 1. julija 1896 umrla. Napisala je več romanov, ki so bili pred 100 leti zelo brani, a so danes pozabljeni. Njeno ime pa je še danes znano vsemu svetu po njenem romanu o življenju črncev v suženjskih državah Severne Amerike.

Pisateljica naše povesti, vzgojena v duhu pravičnosti in enakosti, je v Cincinnatiju od blizu spoznala položaj črnopoltnih ljudi, ki so bežali iz dežel onkraj reke Ohio. Tega gorja je bilo toliko, da je kljub delu in skrbem, ki jih je imela kot mati in gospodinja številne družine, segla po peresu in začela pisati svoje prvo knjigo in znamenito povest o stricu Tomažu in mali Evi. Povest je obsegala 65 poglavij in je izhajala v nadaljevanjih v času od 1851 - 1852. Kmalu nato pa je izšla knjiga z nad 700 stranmi.

Že med izhajanjem posebno pa po izidu knjige, je to njeno delo vzbudilo silno zanimanje v Ameriki. S tem delom je mnogo pripomogla k ukinjanju suženjstva na vsem ozemlju ZDA. To se je zgodilo 1863 leta.

JAZIK IN VSEBINA

Jezik je realen, tu pa tam čustven. Pisateljica uporablja ameriška imena rek in krajev.

Gospod Shelby posestnik z mnogimi sužnji se je pogovarjal s Haleyem, ki naj bi kupil Toma. Haley pa je hotel imeti tudi malega mulatka, sina Elizi in Georga. Shelby le težko privoli v to. Tisti večer je prišel k Elizi njen mož George Harries in ji razložil načrt za pobeg v Kanado. Ko je njen mož odšel, je slišak, kako je gospodar razlagal ženi, da bo prodal njenega sina. Pograbila je otroka ter z njim bežala daleč stran. Ko je prišla na drugi breg reke, ji je pomagal neki moški. Eliza je potrkala na prava vrata, saj so jo vsi lepo sprejeli. V času, ko je bila Eliza že skoraj na varnem, je Tomova žena Chloc, preživljala težke ure. Morala se bo ločiti od moža. Sužnji in z njimi tudi Tom so se vkrcali

na ladjo, ki je odplula po Missisipiju. Tomu se je zelo priljubila neka mala deklica po imenu Evangelina. Ko bi nekoč kmalu padla v reko, jo je Tom rešil in njen oče Saint Clair ga je za zahvalo odkupil. Tomu se je v hiši Saint Claira spet dobro godilo; toda nekega dne je mala Eva zbolela in potem kmalu umrla. V hiši je zavladala žalost in Toma so potem kmalu prodali.

Eliza pa si je kmalu našla moža, s katerim je odšla v Kanado. Toma pa so prodali nekemu Legreeyu, ki je bil s sužnji zelo trd. Ko je Tom nekoč pomagal neki mladi sužnji Emelini, ga je gospodar dal prebičati. Pozno ponoči, ko je Tom stokal od žaje, mu je prinesla vodo lepa mulatka Cassy. Nekoč mu je leta zaupala, da bosta z Emelino zbežali. Tomu se je zdel načrt zelo pameten. Ko je Legree uvidel, da sušenj ne bo dobil nazaj, se je maščeval Tomu. Dal ga je prebičati, da bi skoraj umrl. Medtem pa je stari Shelby in mladi George odšel, da bi odkupil Toma. Toda Tom mu je izročil pozdrave za družino in nato kmalu umrl. George je dal vsem sužnjem svobodo, kot se je odločil na Tomovem grobu.

JUNAKI - NOSILCI IDEJ

Tom je bil velik in močan petdesetletni črnc. Bil je prijazen in pošten suženj. Zvesto je služil svojemu gospodarju. Zaradi poštenosti in zvestobe do gospodarja so ga vsi zelo spoštovali. Rad ga je imel tudi gospodar, ker mu je lahko docela prepustil posestvo. Ker pa je bil le navaden suženj, je bil prodan in kupljen, pa spet prodan. Težko je prenašal ponižanje in zamerovanje, toda vedel je, da je brez pravic. Najbolj pa je bil žalosten ob misli na svojo družino, ki je bila daleč stran.

Eliza je bila mlada in lepa črnka pri gospe Shelbyjevi. Svojo mladost je preživela pri njej, zato sta si bili zelo blizu. Gospa je skrbela zanjo kot za lastnega otroka. Eliza se je poročila z Georgom Harriesem in imela z njim sina Harrya. Materinska ljubezen do otroka jo je gnala tako daleč, da je pobegnila od hiše, v kateri je preživela svojo mladost. Sreča ji je bila naklonjena in v Kanadi je srečala moža, s katerim je zaživela svobodno življenje.

George Harries je mlad in lep možki. Je zelo pameten in inteligenčen. Mnogo prostega časa je prebil ob knjigah. Njegov trud je bil poplačan, saj je iznašel stroj za čiščenje konoplje, zato so ga vsi v tovarni zelo spoštovali. To pa ni bilo vseč njegovemu zakonitemu lastniku, zato ga je vzel na svoje posestvo, kjer je moral garati na plantažah. Preživeti je moral mnogo ponižanj in sramote, zato je pobegnil v Kanado.

Zdenka Valjavec, 8. b

Prežihov Voranc: Samorastniki

PREŽIHOV VORANC: SAMORASTNIKI

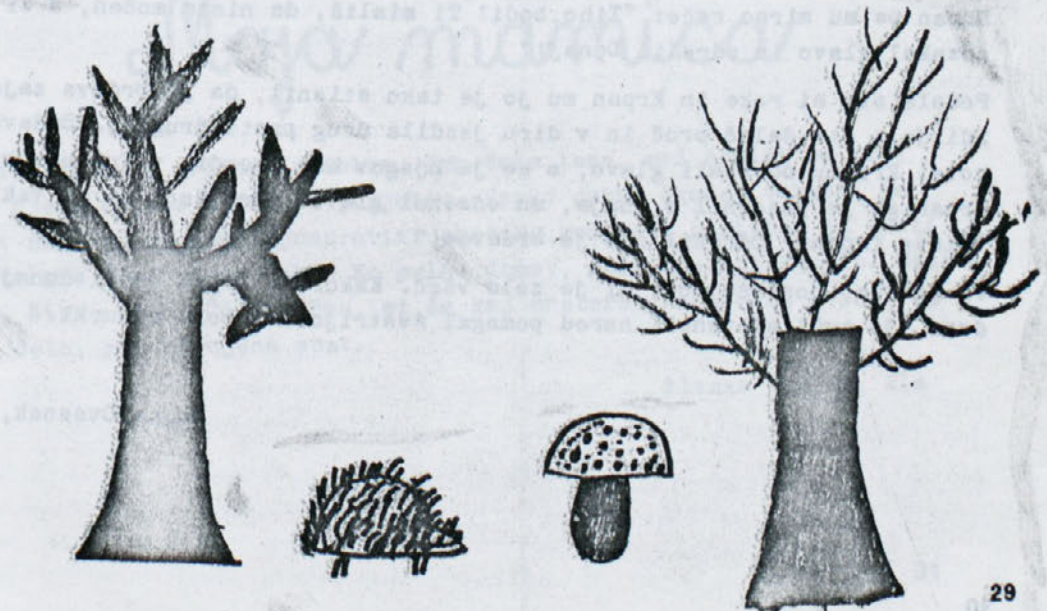
Hudobivška Meta je služila pri Krničniku in se zaljubila v njegovega sina Ožbeja. Z njim je imela tudi sina. Ker je bila Meta hči kajžarja, ji ni bila dovoljena poroka z Ožbejem. Stari Krničnik je poklical njeno mamo, da je bila navzoča pri kazni. Kazen je bila huda, a Meta jo je prestala. Šla je z materjo in doma rodila sina. Stari Krničnik je Ožbeja do nezavesti pretepel, ta pa je šel od doma in se čez nekaj dni vrnil pijan. Po porodu je šla Meta služiti na pliberško stran, a se je po dveh letih spet vrnila domov in rodila drugega sina. Nekega dne jo je prišel iskat birič in jo odvedel na graščino. Ker se ni mogla odpovedati Ožbeju, so jo na mučniškem stolu hudo pretepli. Bila je močna in prestala petdeset udarcev. Ko je graščak videl, da ne bo nič dosegel, jo je spustil domov. Meta je šla spet služiti, tokrat pod Peco. Med tem časom je Krničnik sklenil Ožbeja poročiti. Ožbej pa je dan pred poroko neskrivaj izginil. Vrnil se je šele čez nekaj dni in se pred vsem opravičil.

Še preden pa je preteklo leto, je Meta dobila tretjega sina. Zaradi tega je Krničnik poslal Ožbeja k soldatom in ga razdedinil. Ko je Ožbej odhajal, sta se z Meto prvič javno pokazala pred ljudstvom. Mnogi so stopili na njuno stran. Po dveh letih se je Ožbej ranjen vrnil iz vojske. Meta je spet rodila sina Ožbeja. Od tokrat je Ožbej često zahajal k Meti in Meta je še petkrat rodila. Ko so otroci nekoliko dorasli, so morali iti služiti. Doma pri materi so se zbrali vsako leto na belo nedeljo. Ožbej je s poroko odlašal in vse več pil. Meta si je želela zakona z Ožbejem samo še zato, da bi otroci dobili priznane očeta.

Stari Krničnik je nekega dne nenadoma umrl. Pred smrtjo je Ožbeju dovolil, da se lahko poroči z Meto. S poroko pa je Ožbe odlašal še naprej in še bolj pil. Mogoče bi se le poročil, če ne bi nekega dne padel v Zablatniško jezero in utonil.

Karnice je dobil Ožbejev brat, ki pa jih je na ženino željo prodal in kupil posestvo blizu Celovca.

Mira Radon, 8.b

Dvoboj na Dunaju

Pred sto in več leti je živel na Vrhu pri Sveti Trojici silen človek, Krpan po imenu. Tovaril je angleško sol od morja. Cesar je slišal za njegova junštva in ga dal poklicati na Dunaj. Boril naj bi se z Brdavsom, ki je takrat stražil na Dunaju.

Krpan je res prišel na Dunaj. Vse mesto je žalovalo za junaki, ki so padli v boju z Brdavsom. Kmalu po njegovem prihodu je Brdavs zvedel zanj in ga povabil na dvoboj. Res je Krpan prišel na dogovorjeno mesto. Daleč pred njim je stal Brdavs z napetim lokostrelom. Nenadoma je sprožil. Puščica je zadela konja, da se je mrtév zgrudil pod Krpanom. Toda ta ni čakal. Pograbil je svoj lokostrel in sprožil puščico proti Brdavs. Ta jo je hotel urno odbiti s svojim ščitom, vendar je puščica pogledala skozi ščit in pretrgala tetivo na Brdavsovem lokostrelu. Ta je pograbil dolgo sulico in zadnjikrat zdirjal proti svojemu nasprotniku. Krpan mu je namreč v trenutku sprožil puščico v roko, da je Brdavs takoj spustil sulico. Prijel se je za roko. Krpan pa je izkoristil trenutek in mu poslal puščico v čelo, da se je ta zvrnil s konja kot hlod. Dunajčane so Krpana pozdravili z glasnim vzklikanjem.

Tako je Krpan premagal Brdavs in rešil Dunaj. To zgodbo sem slišal že večkrat, ali jo vseeno rad še poslušam.

Jure Franko, 6.a

Na Dunaj je prišel velikan Brdavs. Dunajčani so bili v stiski, ker se ga niso mogli rešiti. Cesar se spomni Krpana in pošlje ponj. Krpan pride na Dunaj in s sabo pripelje tudi kobilico, saj je vedel, da nimajo primernega konja zanj. Izbral si je orožje in se pripravil na boj.

Bil je lep dan. Dunajčani in Brdavs so stali na bojnem polju in čakali Krpana. Krpan je prijezdil na svoji kobilici in Brdavs ga je ogovoril: "Od kod si se vzela, kmet neumni?" Raje bi ostal doma in sedel na peči, kajti jaz ti bom odsekal glavo!"

Krpan pa mu mirno reče: "Tiho bodi! Ti misliš, da nisem močan, a ti bom odsekal glavo in odrešil Dunaj!"

Podala sta si roke in Krpan mu jo je tako stisnil, da je Brdavs zaječal. Zdirjala sta daleč proč in v diru jezdila drug proti drugemu. Brdavs je hotel Krpanu odsekati glavo, a se je njegov meč zasadil v Krpanov kij. Krpan ga je potegnil s konja, mu odsekal glavo. Dunajčani pa so vzklikali: "Slava Krpanu! Odrešil nas je Brdavs!"

Ta zgodba, posebno boj, mi je zelo všeč. Kakor je Krpan rešil dunajski dvor, je tudi slovenski narod pomagal Avstrijcem v boju s Turki.

Mojca Ovsenek, 6.a

Rad imam glasbo

Zgodovina glasbe sega že daleč nazaj v prejšnja stoletja.

Leta 1813 se je v majhni vasici Roncole v pokrajini Parme rodil Giuseppe Verdi. Bil je otrok revnih staršev. Vas je imela majhen orkester, v katerem je igral tudi njegov oče. V takšnem okolju je mali Giuseppe vzljubil glasbo in pokazal zanjo izjemno nadarjenost. Vas Roncole je zapisana v zgodovini kot rojstni kraj enega največjih opernih skladateljev.

Opera je gledališko delo, v katerem igralci pojejo vloge ob spremljavi orkestra.

Komaj dvanajstletni deček je že nadomeščal vaškega organista, ki je nadebudneža uvažal v svet glasbe in not. S petnajstimi leti je Verdi zložil prvo simfonijo in dobil štipendijo za študij v Milanu. Toda Verdi ni opravil sprejemnega izpita. Ta neuspeh ga ni zlomil, sam se je poglobil v študij. Prve opere niso doživele uspeha, kajti Verdi je komponiral v hudih družinskih stiskah: zaporedoma so mu umrli žena in dva otroka. Ves potrt je Verdi nameraval opustiti komponiranje. Po prigovarjanju prijatelja se je lotil Nabucca, opere, ki opisuje suženjstvo Judov v Babilonu. Opera je doživela velik uspeh v milanski Scali. Kakor, da bi ohranjeval tradicijo svojih velikih prednikov Rossinija, Bellinija in Donizettija, je Verdi skladal opero za opero. Žel je svetovne uspehe in se proslavil posebno z Rigoletto, Traviato, Trubadurjem. Verdijeve stiske so že minile, njegova dela so izvajali na svetovnih odrih. Leta 1871 (od tega je sto let) je bila v Kairu prvič izvedena Aida, ki so jo uporabili za otvoritev Sueškega prekopu. In ko so mnogi že mislili, da je Verdi sklenil življensko nalogo, je umetnik še enkrat presenetil glasbeni svet. Takrat je zložil komično opero po Shakespearu. Delo je prežeto z modrostjo velike življenske izkušnje in je Verdijev labodji spev. Umril je zelo star leta 1901.

Darjo Plesničar, 6. v

Moja mamica

Moja mamica je zelo pridna in dobra. Ima črne lase, med črnimi pa tudi že bele. Njene oči so modre in prijazne. Vsako jutro zgodaj vstane. Na listek mi napiše, da moram pospraviti posodo, postlati posteljo in umiti zobe. Nato gre v službo v Peko. Ko pride domov, mora skuhati kosilo. Mamica nam lika, šiva, pere. Če ima čas, mi še kaj prebere. Ko mamica zvečer opravi vse delo, gre utrujena spat.

Alenka Bedina, 2. a

Jaz

Sem Primož Grum. Star sem 10 let. Velik sem 1 m 45 cm. Tehtam 33 kg. Imam kostanjeve lase in rjave oči.

Do četrtega leta moje starosti smo stanovali v šoli, nato pa smo se preselili na Trg svobode 16, v hišo starega očeta. Tu stanujem še sedaj. Spominjam se dogodka, ko sem razbil kozarec. Pil sem vodo, hitro sem jo popil, takrat pa mi je kozarec nerodno padel iz rok. Črepinje sem hitro skrtil za omaro, a jih je vseeno našla mami. Vprašala me je, če sem ga jaz razbil. Zlagal sem se, da ga nisem. Nazadnje pa sem priznal, da sem ga jaz razbil.

Primož Grum, 4.a

Najprej se vam bom predstavila. Ime mi je Alenka, pišem pa se Kuhar. Stanujem v Tržiču na Cankarjevi cesti, številka 15. Moj oče je zaposlen v Združenih lesni industriji. Ima me zelo rad. Kljub temu, da ima toliko dela, mi pregleduje naloge. Moja mamica je zaposlena v Bombažni predilnici in tkalnici. Ko pride domov, ima zelo veliko dela. Tudi ona me ima rada. Imam enega brata Matježa. Včasih je zelo poreden. Drugače se zelo razumeva. Ko sem bila majhna, nisem znala izgovoriti svoje ime in sem rekla, da mi je Keka me. Ko sem bila še čisto majhna, smo bili na morju. Opoldan me je dala mamica spat. Medtem sta se šla z očetom kopat. Ko sem se zbudila, sem našla kremo in se namazala po obrezu, celo po lasih. Ko sta prišla nazaj, sta se me ustrašila. Kmalu nato sta se zasmejala. Oče je vzel aparat in me slikal. Še danes hranim tisto sliko. Najbolj smešno pa je seveda to, da sem se namazala z zobno kremo.

Alenka Kuhar, 4.a

Moje ime je Mihael Zaletel. Kličejo me pa Mišo. Stanujemo v Preski številka 9. Ko sem bil majhen, sem že začel igrati nogomet. Zato sem velikokrat prišel poškodovan domov. Sem levičar, zato imam strgan samo levi čevelj. Zaradi tega se velikokrat smeji doma, ko pravi mama, da mi bo kupila samo en čevelj, ker je drugi še čisto cel.

Mišo Zaletel, 4.a

Ime mi je Elizabeta, doma pa mi pravijo Beti. Pišem se Gjorgiev. Rojena sem bila v Tržiču, kot drugi otrok, 23. junija 1961. Sem srednje postave, imam črne oči in črne lase. Hodim v četrti razred.

Stanujem v Bistrici v novih blokih. Imam še sestrico in bratca, ki je star pet let. Očka in mamica sta oba zaposlena v tovarni, zato smo otroci večkrat sami doma. Včasih se stepemo, pa tudi smeha nam ne manjka.

Nekoč sem bila sama doma. Ko sem hotela odkleniti vrata, se mi je zlomil ključ. Zelo sem se prestrašila. Bila sem zelo zbegana. Najhuje je bilo to, ker nisem mogla v šolo.

Beti Gjorgiev, 4.a

Gori, gori!

Zavijanje sirene in plat zvona nas opozarja na požar. Požar še nisem doživela, a se mi zdi, da vem, kako je. Večkrat tudi berem v časopisu o tem. Požar lahko zanetijo otroci gospodinja ali možje ali pa strela. Stara mama mi je večkrat pripovedovala, kako so fačisti med vojno zažgali vso vas Ljubogjno.

Bilo je sredi poletja. Vsi ljudje so bili na poljih in travnikih. Kolona Italijanov se je pomikala od Ljubljane proti Lučinem. Italijani so zvedeli, da jih bodo partizani napadli. Zagrozili so, da bodo vas, pri kateri bodo napadeni zažgali. Iz gozda je počilo nekaj partizanskih pušk. Italijani so bili pri Ljubogjni in jo tudi zažgali. Stara mama je bila ravno doma. Italijani so zahtevali od nje vžigalice, a jih ni imela. Kljub temu so zažgali vse hiše in hleve v vasi. Ljudje, ki so pritekli s travnikov so hoteli goreče domove rešiti, a jih je italijanski obroč zadržal. Vrnili so se lahko šele takrat, ko so se domovi spremenili v pepel. Hudo jim je bilo, ker so izgubili vse kar so imeli.

Danes pa gasilci mnogim rešijo imetje ali celo življenje. Pomagajo vsem in ob vsakem času, saj imajo moderne brizgalne in druge naprave.

Tanja Pogorelc, 4.a

Bilo je toplega junijskega večera. Odpravljali smo se že spat. Nenadoma sem zaslišala tuljenje sirene. Odprla sem okno in zagledala ogenj in dim, ki se je valil proti nebu. Bila sem vsa iz sebe. Hitro sem stekla k očku in mamici ter jima povedala, kaj sem videla. Gorela je sosedova hiša. Kakor bi trenil, smo odhiteli proti hiši, ki je gorela.

Domači so razburjeno tekali sem ter tja in poskušali rešiti, kar se je še dalo. Nekateri so jokali, drugi pa so brez moči gledali v ogenj. Tudi jaz sem žalostno gledala v ogenj. bilo mi je hudo, ker je sosedo doletela takca nesreča. Kmalu so prišli gasilci in pogasili ogenj.

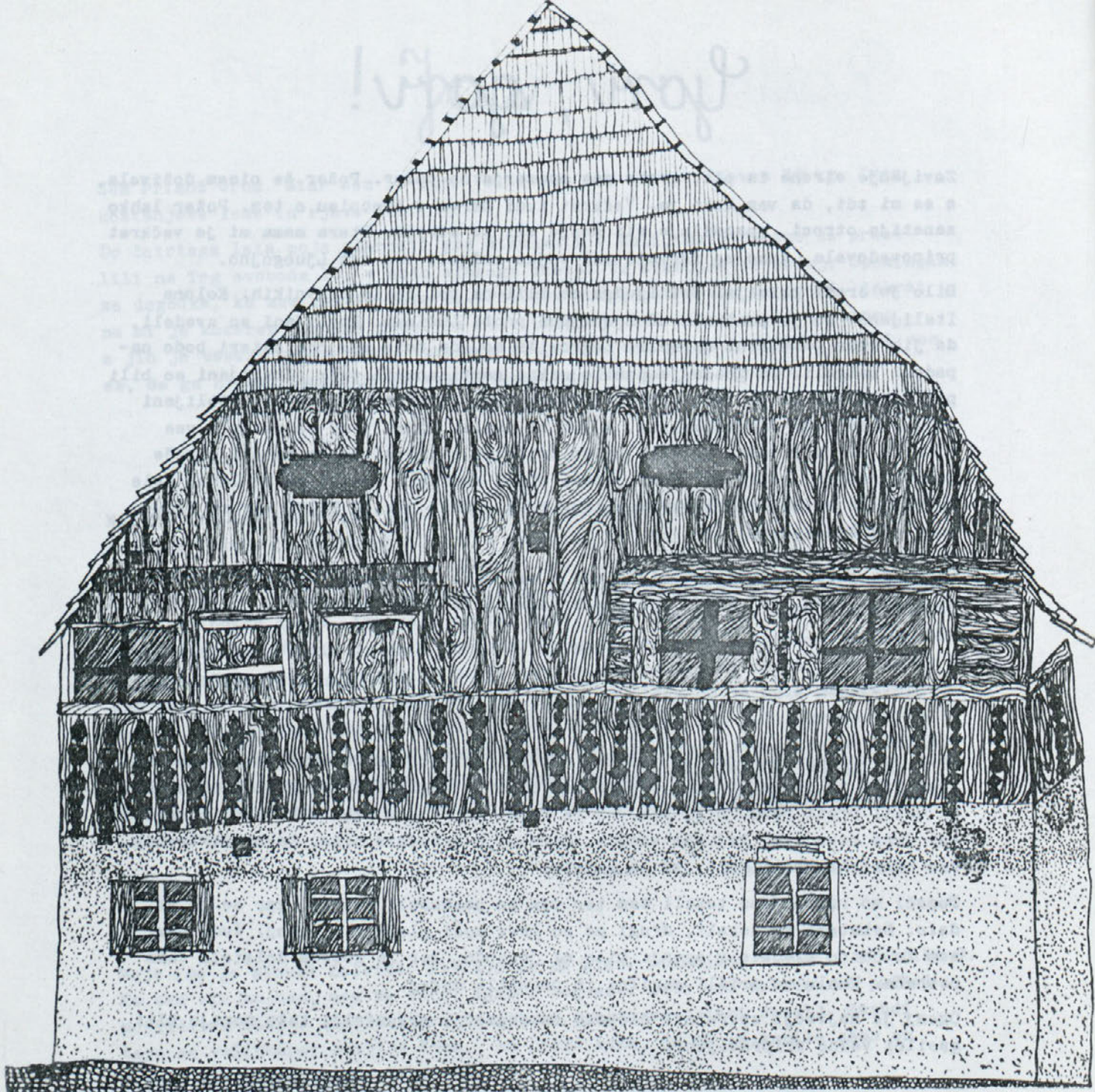
Ogenj je največji sovražnik človeka in največji prijatelj, zato morajo biti gasilci vedno pripravljeni.

Beti Gjorgieva, 4.a

Med počitnicami sem bila pri stari mami v Lomu. Nekega večera je močno deževalo. Nenadoma se je zabliskalo in močno tresčilo.

Takrat sem bila že v spalni srajci. Preden sem šla spat, sem pogledala skozi okno. Nedaleč stran od hiše, je iz nekega skednja švigal velik plamen. Tisti hip je zatulila gasilska sirena. Gasilci so bili takoj na kraju požara. Skedenj je bil poln suhega sena. Če ne bi požara takoj pogasili, bi plamen zajel še sosednje hiše. Med gasilci je bil tudi moj stric Janko. Domov je prišel ves sajest, umazan in moker. Pripovedoval je, da so ogenj hitro pogasili, saj so samo sto metrov stran imeli gasilci gasilsko vajo. Ko so zagledali ogenj, so hitro usmerili vodo na goreči skedenj. To je bila velika ereča v nesreči. Drugi dan sem šla gledat pogorišče. Še vedno se je kadilo tleče seno in so ga morali večkrat politi z vodo.

Tatjana Mrak, 4.a

Dan se je nagibal k večeru. Postalo je temno. Odšel sem spat. Čez nekaj časa se je oglasila gasilska sirena. Zlezel sem iz postelje in odprl okno. Videl sem ljudi, ki so tekali sem in tja. Nato sem opazil, da gori nekje v Bečanovi ulici. Takoj so prišli izurjeni gasilci, ki so pogasili požar. Zjutraj sem šel na pogorišče in videl, da so ognjeni zublji hišo uničili skoraj do tal. Stanovalci so se preselili k dobrim ljudem, ki so jim nudili pomoč.

V Trzinu imamo zelo dobre izurjene in požrtvovalne gasilce, ki v slučaju požara takoj pridejo na pomoč. Gasilsko društvo šteje veliko članov. V gašenju požarov urijo gasilci tudi mladince. Tudi ti bodo postali pravi gasilci, ki rešujejo ljudi in njihovo imetje pred različnimi nevarnostmi.

Športni dan

Ko smo zjutraj prišli pred šolo, smo naredili vrsto. Potem smo šli po Trgu svobode. Zavili smo v ulico, po kateri smo prišli na Roletarsko cesto. Nato smo šli naprej po poti in smo prišli v Podljubelj na travnik. Na tem travniku so poleteli večkrat motorne dirke. Z nami je bil 3.a razred. Ko smo se malo odpočili in najedli, smo se šli "med dvema ognjema". V igri smo zmagali mi. Najboljše igralec je bil Joško iz našega razreda. Nad zmago smo bili navdušeni. Proti poldnevu smo se odpravili domov. Ko smo šli po poti, smo videli lepe, sive, lisaste zajce. Zajce je varoval pes. Ker je bilo lepo vreme, je bil izlet prijeten.

Jana Primožič, 3.b

Moj dom

Včasih sem stanoval na Ravnah. To stanovanje je bilo majhno. Selili smo se v nove bloke. To stanovanje se mi je zdelo ogromno.

Z bratom sva dobila svojo sobo. V otroški sobi se z bratom učiva in piševa domače naloge. Sedaj sva dobila novo omaro, postelje pa imava še stare. Ta omara je mnogo lepša, kakor stara.

V dnevni sobi ima oče atelje. Tam ima barve, čopiče in stojala ter vso drugo opremo. V dnevni sobi oče večkrat riše. To zelo rad gledam. V tej sobi gledamo tudi televizijo. Na starem kavču se vsi štirje stiskamo in se kregamo, kdo bo dobil boljše mesto. Navadno zmagata stii.

V novem stanovanju je tudi kuhinja mnogo večja. Tam je tudi prostor za jedilni kot. Tam jemo, včasih pa se tudi zabavamo.

Z balkona je lep razgled. Pod njim je nogometno igrišče, ki smo ga fantje sami uredili. Večkrat nam žoga uide na avtocesto. Z balkona se vidita prijetni vasici Pristava in Križe. Nad njima se dviga Kriška gora.

Vsako soboto se kopljemo v novi kopalnici. Kad je velika, za njo z Andražem pa vedno premajhna. Po najinem kopanju je v kopalnici poplava. Naš dom je še prijetnejši, odkar smo našli majhnega mucka. Zelo ga imam rad.

Primož Legat, 4.a

Večkrat sem premišljevala, kje bi bila najlepše. Ugotovila sem, da je to pri nas doma. Kadar pridem s potovanja ali počitnic, grem najprej v dnevno sobo, se vsedem na kavč in se odpočijem.

Moj dom sta tudi stii in mami, mucek in igrače. Bila sem že v mnogih domovih, a v mojem se mi zdi najprijetnejše.

Tanja Pogorelc, 4.a

Šolsko športno društvo Polet

V petek, 8. oktobra 1971, je bil v osnovni šoli heroja Bračiča v Trziču ustanovni občni zbor športnega društva. Zboru so prisostvovali učenci osnovne šole, učiteljski zbor, tovariš Zdravko Križaj, športni funkcionar, in tovariš Ivo Gorjanc, predsednik SZDL Trzič. Navzočim je govoril ravnatelj osnovne šole heroja Bračiča tovariš Stanko Stritih ter jih seznanil z nalogami šolskega športnega društva. Brez ugovarjanja je bil sprejet pravilnik športnega društva, ki med drugim zahteva, da učenec, ki ima nezadostno oceno, ne sme sodelovati v društvu. V društvu je šest sekcij: atletska, rokometna, odbojgarska, rodno-telovadna, planinska in smučarska. Želja učencev je bila tudi gojitev drsanja, nogometa in košarke, vendar za te panoge šola nima opreme in prostorov. Izvolili smo vodstvo društva in sprejeli ima športnega društva: POLET. Dresi, ki jih bodo nosili člani šolskega športnega društva, pa bodo modri in beli.

Rokometaši so dosegli že lep uspeh, ko so premagali reprezentanco kriške šole in zmagali v tekmovanju za rokometno žogo.

Andreja Demšar, 8.b

Pomagamo izbirati poklic

NEKAJ O TKANJU

Za tkanje potrebujemo tkalski stroj ali statve. Izdelek, narejen na statvah, se imenuje tkanina. Podolžne niti imenujemo ošnova, prečne pa votek.

Starost tkanja znaša več desetstisoč let, kar pričajo ostanki najdenih tkanin. V začetku so bile statve zelo primitivne. Sestavljene so bile iz dveh v zemljo zabitih kolov, povezanih s prečkami. Na zgornjo in spodnjo prečko so pritrdili osnovo in enostavno z roko vnašali votek ter ga zatkali k tkanini.

Statve so stoletja izpopolnjevali in s tem lajšali delo tkalnem. Namesto zastarelih strojev prihajajo v naše delovne prostore modernejše statve - avtomati. To so stroji z avtomatsko menjavo votka.

Kljub mehanizaciji, avtomatizaciji in delitvi dela pa ostaja človek - tkalec ali tkalka še vedno najvežnji del proizvodnje, saj je postalo posluževanje strojev (o tkanju resda ne moremo več govoriti, saj tke stroj) zaradi prehoda na več strojni sistem dela in posebnosti avtomatov celo zahtevnejše.

Vsako delo zahteva določeno pripravo. Predno prične tkalka s tkanjem, obrne števec, ki beleži tkane votke, na odgovarjajočo izmeno. Če je potrebno poveže pretrgane niti in pogleda, če je blago brez napak. Ko se prepriča, da je res vse v redu, vloži čolniček v skrinjico in požene stroj.

Tkalka je s tem pričela s tkanjem (tkajo pravzaprav stroji).

Njeno delo lahko razdelimo na:

1. preventivno kontrolo
2. neposredno opravljanje strojev .

Pri modernem načinu proizvodnje dela tkalka na več strojih, ki zavzemajo tudi več delovnega prostora in je običajno močno obremenjena. Razumljivo je, da mora prevzeti delo kontrole v takih pogojih deloma stroj sam, deloma pa strokovni kader. Tako ostane tkalki kot glavna naloga opravljanje strojev. Pod tem izrazom razumemo dela, ki so povezana z odstranjevanjem vzrokov zastojev in ponovnim zaganjanjem strojev.

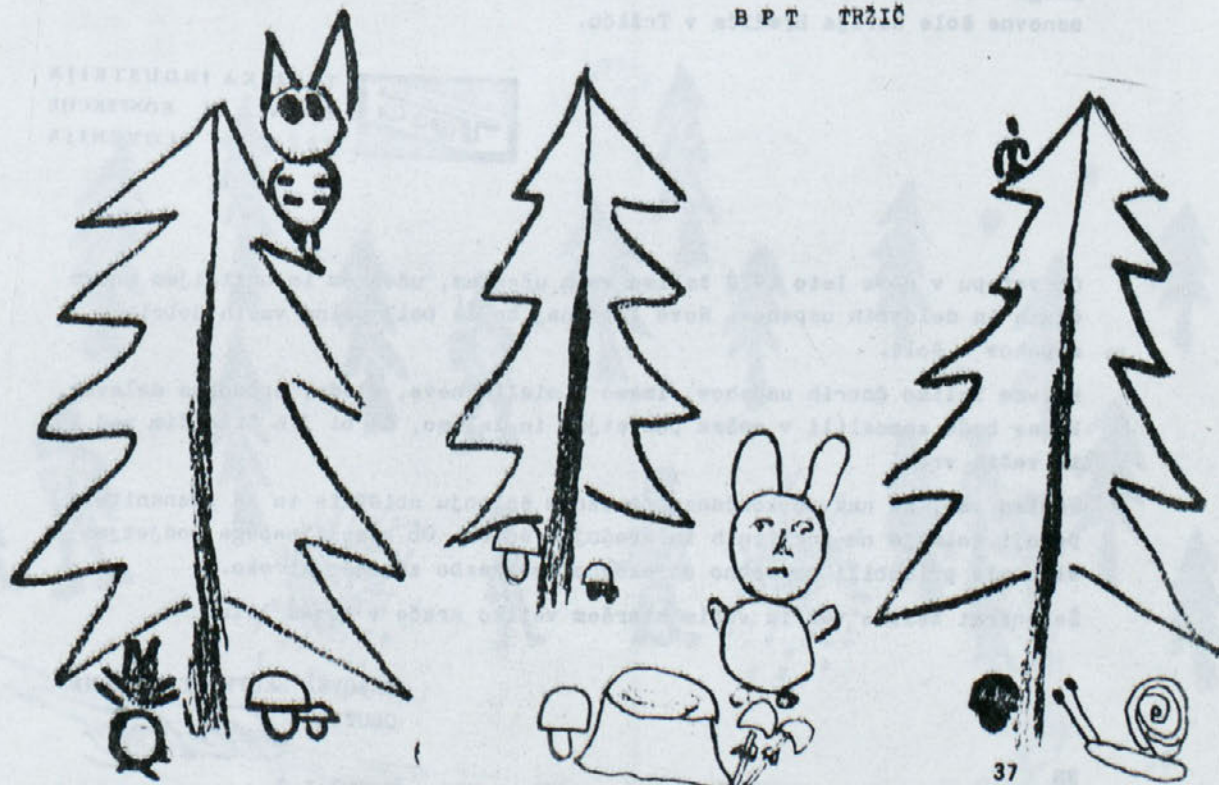
Če tkalka skrbno ravna z zaupanimi stroji, si ustvarja s tem pogoje za dober osebni zasluzek, kajti stimulirana je tako za visoko proizvodnjo kot za visoko kvaliteto izdelkov. Pri neskrbnem delu prihaja pri tkanju do napak v tkanini, ki jih niti v oplemenitilnici ni mogoče odstraniti. Ker proizvajamo tkanine zato, da bi jih prodali, je razumljivo, da se mora pridružiti nagrajevanju po količini tudi kvalitetni faktor. Po posebnem pravilniku se izdelano blago v pregledovalnici pregleda in oceni na podlagi točkovnega sistema.

Ob zaključku izmene (predno zapusti delovno mesto) opravi tkalka še sledeča dela:

- v posebne kartone napiše stanje števcov in opozori mojstra, da vpiše zastoje ure
- ustavi stroj, vzame čolniček iz zeva in ga položi na prsnik
- zapre zev in poravna liste
- z ogmelom grobo očisti prah s strojev.
- izklopi motorje.

Podedovano mišljenje, da postane novinka - bodoča tkalka, učeč se na lastnih napakah in posnemajoč delo sodelavk, n. pr. po enem letu, dobra tkalka, so v industrijsko razvitih deželah zavrgli in ga zamenjali z dokazano trditvijo, da je mogoče usposobiti tkalko ob uporabi sodobnejših metod priučevanja na delovnem mestu za produktivno in kvalitetno delo v neprimerno krajšem času - n. pr. v nekaj mesecih.

CENTER ZA IZOBRAŽEVANJE
B P T TRŽIČ

Voščila na novo leto

V imenu delovne skupnosti osnovne šole heroja Bračiča želim vsem učenkam in učencem ter njihovim staršem, da bi v novem letu dosegali lepe uspehe pri svojem delu in da bi bili zdravi in srečni.

Stanko Stritih
ravnatelj

Stanko Stritih

Skupščina občine Tržič želi vsem učencem, njihovim staršem in ostalim občanom srečno novo leto in mnogo uspeha pri delu.

SKUPŠČINA OBČINE
TRŽIČ

Učencem in staršem želimo v novem letu 1972 mnogo sreče in uspehov, hkrati pa vabimo učence, da se odločijo za poklic zidarja ali tesarja, za kar jim nudimo ugodne pogoje.

SGP TRŽIČ

SPLOŠNO GRADBENO PODJETJE TRŽIČ

Mnogo sreče in uspehov v letu 1972 želimo učencem, staršem in kolektivu osnovne šole heroja Bračiča v Tržiču.

TRŽIŠKA INDUSTRIJA
OBUTVE IN KONFEKCIJE
TRŽIČ - SLOVENIJA

Ob vstopu v novo leto 1972 želimo vsem učenkam, učencem in učiteljem mnogo učnih in delovnih uspehov. Novo leto naj bo še bolj polno vaših dobrih uspehov v šoli.

Ko vam želimo dobrih uspehov, imamo v mislih nove, mlade, sposobne delavce, ki se bodo zaposlili v našem podjetju, in želimo, da bi jih bilo čim več iz vaših vrst.

Vabimo vas, da nas po končanem obveznem šolanju obiščite in se seznanite s pogoji šolanja na poklicnih in srednjih šolah. Ob pomoči našega podjetja si boste pridobili potrebno strokovno izobrazbo za našo stroko.

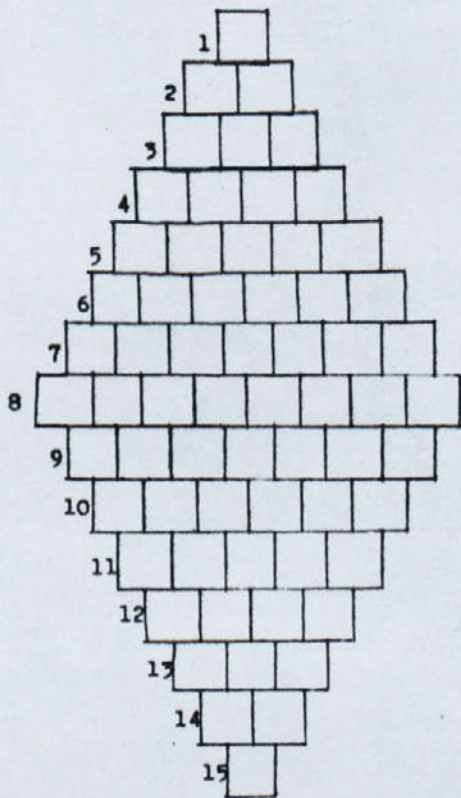
Še enkrat želimo vam in vašim staršem veliko sreče v novem letu.

DELOVNA SKUPNOST TOVARNE
OBUTVE

Beke

TRŽIČ

Kreteno

1. matematični znak za polmer
2. kemijski simbol
3. vodna žival
4. ozek pas tkanine
5. merska enota za čistost zlata
6. žena v poznih letih življenja
7. politično združenje dela državljanov
8. obrtno podjetje
9. predvojni voditelj slovenskih socialistov
10. delavec grafične stroke
11. obrtnik
12. ena od značilnosti živih bitij
13. zgradba v bivališču koristne žuželke
14. kazalni zaimek
15. ime enega izmed vitaminov

